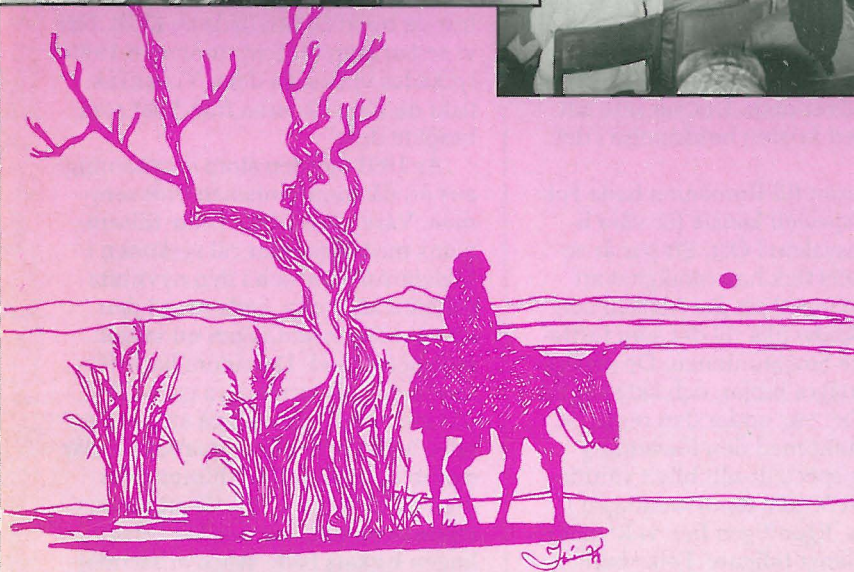
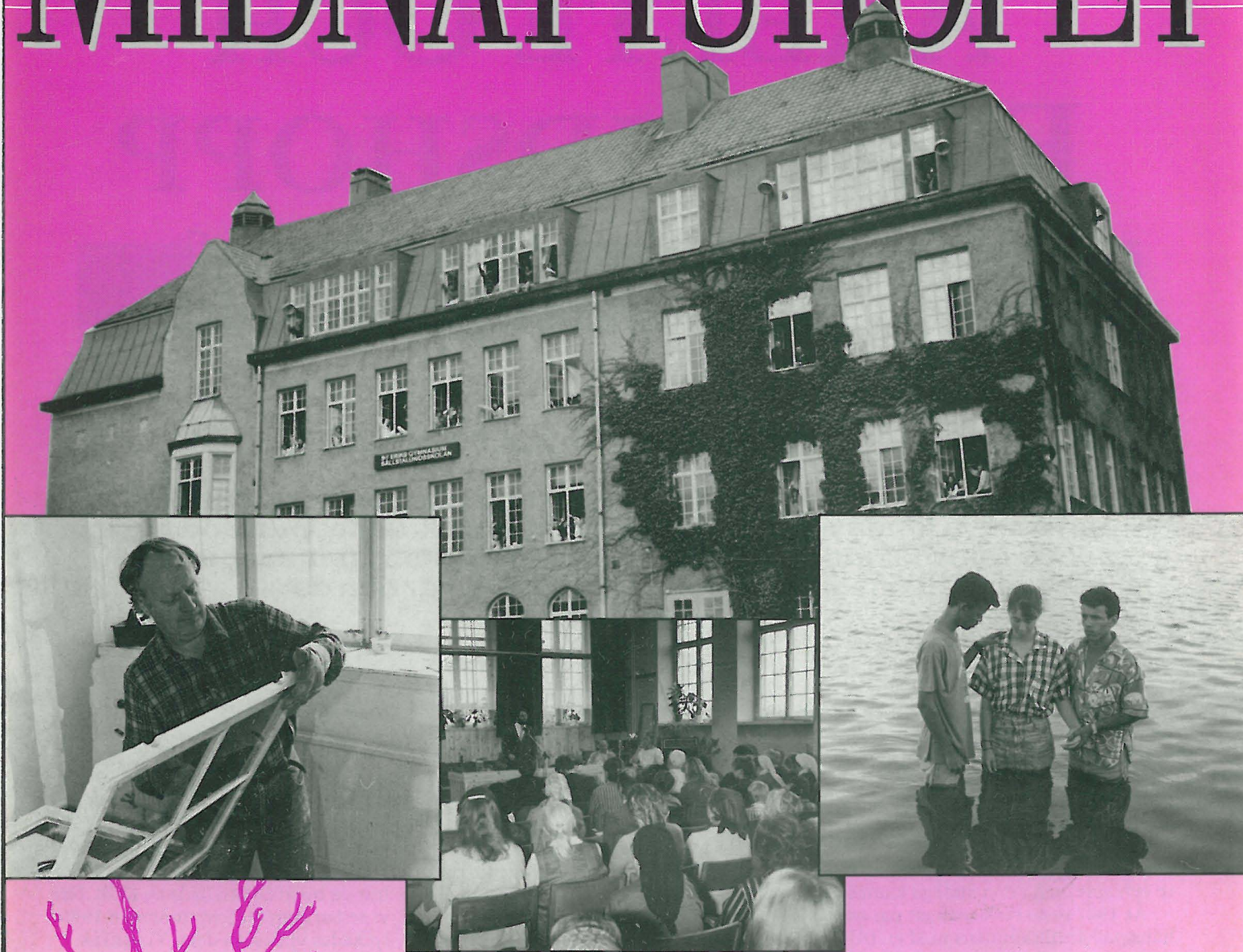

MIDNATTSROPET

*Församlingen är en
skapande kraft där man
har omsorg om varandra.
Inriktningen markeras i
församlings- och
arbetsgemenskap*

FÖRSAMLINGEN ÄR FRAMTIDEN!

ARBETE OCH FRAMTIDSHOPP

- i en destruktiv tid

AV STINA FRIDOLFSSON

Folke har genom missionen i öst fått erkännande och uppmuntran för alla tunga timmar han lagt ned i snickrande, putsande, gjutande och målade på Bällsta Missionscenter. I detta reportage berättar han om den andliga striden både här och där:

Folke Jacobsson har sedan början av sextioalet varit en av maranataväckelsens ivrigaste evangelister. I tältmöten, konferenser och torgmöten kunde man höra Folkes genomträngande tordönsstämma i tal och ton vittna om Jesus. Under 80-talet fann Folke sin plats i Stockholm, och har varit en av de ledande bröderna i uppbyggnadsarbetet av Bällsta MissionsCenter – både när det gäller att använda hammare och spik, och i den andliga kampen!

År 1987 reste Folke och ett par av hans pojkar tillsammans med en troende broder till Rumänien. De försökte smuggla in biblar i landet, som på den tiden var under hårt politiskt förtryck. De evangeliskt kristna tvingades att leva en underjordisk tillvaro.

Folke berättar hur han upplevde situationen där:

Oförglömlig hänförelse

Det var en renodlad polisstat. De oregistrerade kristna anordnade möten sent på kvällarna efter mörkrets inbrott. Vi besökte den stad där revolutionen mot Ceaucescu började – Timisoara. Mötena hölls i trånga, mycket enkla lokaler. Men hänförelsen hos människorna var oförglömlig. Vi mötte ett tuktat och rensat folk, som lidit mycket för sin tro. Tönen i mötena hade en djup dimension av allvar, som vi inte hör i vårt land. Människorna där har luttrats i sin kamp för att följa Jesus. De fick uppleva fysiska lidanden, som vi inte kan föreställa oss. Splittrade familjer, fängelsestraff och

barnen omhändertagna.

De kristna som satt inspärrade, sändes från fängelse till fängelse. De satt några veckor på varje plats. På så sätt hindrade man aktivt släkt, församling och vänner att hålla kontakt med dem. Dessutom hann de inte påverka personalen i de lokala anstalterna för mycket. Det gällde att se till att inte för många blev vunna för Gud!

Det fanns också registrerade församlingar. Men där var människorna inte lika spontana. Mötena var mera regisserade. Ändå vilade ett tungt allvar också över dem. Det var inte lätt att leva med kristen bekännelse i det landet.

Efter resan till Rumänien hade Folke fått en speciell känsla för våra lidande trossyskon i Öst. Ett par år senare, år 1989 fick han möjlighet att tillsammans med sin fru Majken och Hans Lindelöw åka till det som fortfarande hette Sovjetunionen. De smugglade med några biblar, och åkte tåg till Moskva. Det var under den resan de kom i kontakt med den församling som på ett speciellt sätt blivit vänförsamling till Maranataförsamlingen i Stockholm. Egentligen fick vi kontakt med dem långt tidigare. Folke berättar:

– I slutet av 70-talet kom till vår sommarkonferens i Gärdshyttan en rysk syster. Under ett möte fick hon tillfälle att vittna, och visade då fotoporträtt av några ryska bröder som satt fängslade för sin tro. Vi bad för dem, och fick reda på att de var från Malojaroslavits. År 1986 släpptes de

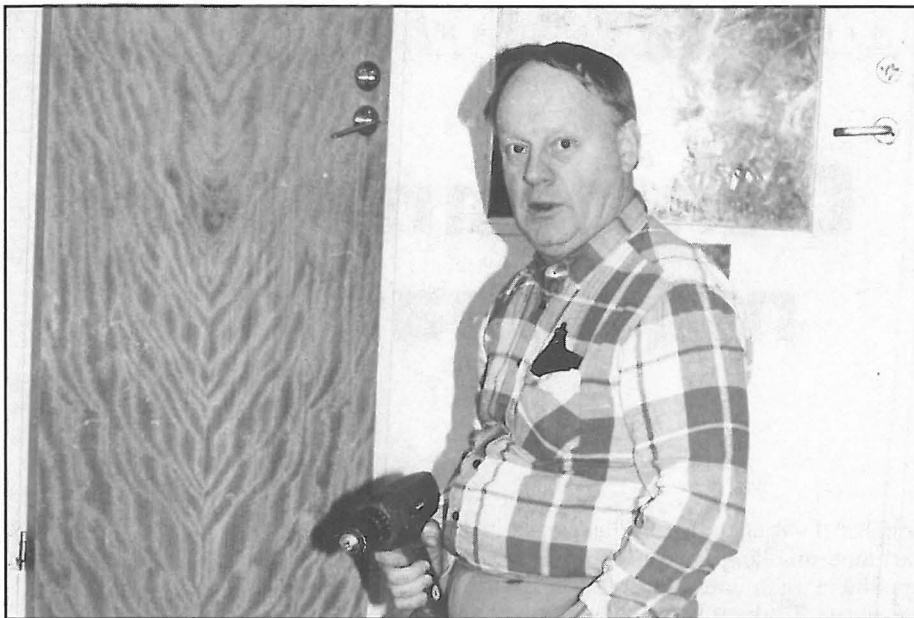
från fängelset, och Hans Lindelöw hade kontakt med dem, och träffade dem även 1988 då de var på besök i Stockholm.

En miljon biblar

De oregistrerade kristna församlingarna drev fortfarande sin underjordiska verksamhet, och hade stort behov att få informera internationell opinion hur de blivit behandlade av KGB. När vi sedan kom till Sovjetunionen 1989, lyckades vi besöka dem. Vi var faktiskt de första kristna från Väst som besökte dem!

År 1991 var den stora omvälvningens år, då kommunismen bröt samman. Våren 1991 åkte Folke tillsammans med Hans åter till syskonen i Malojaroslavits, och i den nyvunna friheten att verka, hade man i den kämpande församlingen nu vunnit många för Gud. Dessutom hade församlingen fått arrendera en jordbit, där man som bäst höll på att sätta potatis. Mitt i den svåra situationen, där den materiella nöden tillsammans med politiskt kaos, gjorde att många tappade modet, har den här församlingen lyckats både skapa arbetsmöjligheter och odla sin föda.

En amerikansk missionär inbjöd pastorer från hela Ryssland till Röda Torget i Moskva, där han ville filma dem, för att så presentera dem för offrande syskon i USA. Ingen vägrade ställa upp, utom Fedotov, pastorn som förestår den lilla församlingen i Malojaroslavits. Så blev det Fedotov och

hans församling som ensam fick ta emot en gåva på en miljon biblar. När Folke tillsammans med Hans och Verner Eriksen körde dit en lastbil med kläder och förnödenheter, hopsamlat av offervilliga syskon i Sverige, fick lastbilen under vistelsen där tjäna med att transportera tonvis med biblar:

– Verner körde tre lass och jag ett! berättar Folke. Och när Folke tillsammans med en rysk broder, Abraham, som numera är bosatt i Sverige, kört dit ytterligare en last med bl. a. en komplett träskofabrik, skänktes lastbilen till församlingen, som fortfarande transporterar biblar i den.

Folke berättar ofta och gärna om syskonen i Öst, som fått sådan plats i hans hjärta:

– Att komma till den församlingen var som att komma hem – från första stund! Första gången vi var där, 1989, hade man inte ett instrument att spela på vid samlingarna. KGB hade tagit allt de hade. De sjöng ur en enda sångbok. Men vilket engagemang! Alla sjunger. Alla beder, faller på knä och ropar. Sångerna går mest i moll. Tungt och allvarligt. Men nu har man fått instrument från väst. Elgitarer, trummor och keyboard. Men de instrumenten används endast när man evangeliserar; inte i de interna mötena. När man inbjuder till möten, så används affischer och radioreklam. Man hyr allmänna lokaler. Möteslivet är ungefär som här: Vittnesbörd, sång och förkunnelse. Och man predikar

Ovan: Folke leder det omfattande byggnadsarbetet på Bällsta. Nedan: Möte i Malojaroslavets. Folke tolkas av Abram Tšivokainen.

Nedan: Pastor Fedotov och Folke tillsammans med Abrams dotter och dotterson.

hela evangeliet: Pånyttfödelse, dop i vatten och ande. Syskonen har byggt en lokal som redan är för liten. Man har stora dopförrättningar hela året.

Studera ryska

Den här församlingen satsar mycket på evangelisation. Biblarna de anför trots måste ut! Man driver en intensiv fängelsemission. Vi fick vara med vid ett möte i ett fängelse med omkring tusen interner. Där finns nu 45 frälsta. Tolv döptes vid det tillfälle vi var med. Man evangeliserar också mycket bland militärer.

Pastorn och några vänner i församlingen har besökt Bällsta Missionscenter ett par gånger, och blev mycket inspirerade av det de såg. Och nu verkar de borta i Kaloga för att bygga upp ett församlingsarbete efter samma riktlinjer: Att syskonen ska kunna leva och arbeta tillsammans, vad gäller både försörjning, social gemenskap i livets

alla skeden, och evangelisation.

Vid frågan om vad vi kan göra för att stötta missionen i Öst, svarar Folke:

– Vi behöver lära oss ryska för att fördjupa gemenskapen med syskonen där. Och vi kan hjälpa dem genom att låta dem spela in fler kassetter i vår studio.

För några månader sedan då vi hade besök av syskonen från församlingen i Malojaroslavets, bereddes de tillfälle att spela in en evange-

lisk kassett på ryska; en kassett som just nu sprids därborta. Ett par sånger

ARNE
IMSEN

Den himmelska matematiken

Herren har gett sina tjänare möjlighet att skapa förvärvskällor för att genom dem bereda medel för olika ändamål. Det är fråga om nödtorftigt uppehälle till var och en. Vilken väg vill församlingen gå? Subventionsvägen eller offervägen? Det finns nu ännu en kort liten tid möjlighet till subventioner i vårt land. Men de subventionerna kommer att smälta ihop och försvinna. Hur ska de som styr vårt land agera när pengarna är slut?

I Apostlagärningarna tjuo läser vi mäktiga kungssord, personifierade i aposteln eget liv. Han skriver dem med blod och tårar: "Nu anbefaller jag eder till Gud och hans nådesord; åt honom som förmår uppbygga eder och giva åt eder er arvedel bland alla som äro helgade. Silver eller guld eller kläder har jag icke åstundat av någon. I veten själva att dessa mina händer hava gjort tjänst för att skaffa nödtorftigt uppehälle åt mig och åt dem som hava varit med mig."

Det är gripande se hur en kallelse-medveten människa kan ge allt i en tjänst för att uppnå det mål man inte utvalt men blivit tilldelad. Paulus kunde reducera omsorgen om sitt eget till ett absolut minimum: "Nödtorftigt up-

pehälle". I vår egen tid handlar det i vårt land inte längre om nödtorftigt uppehälle, utan överflöd. Det är fråga om status. Tänk att kunna bli så upptänd av denna heliga längtan, att man kan säga "dock anser jag mitt liv icke vara av något värde för mig själv, om jag blott får väl fullborda mitt lopp och vad som hör till det ämbete jag har mottagit av Herren Jesus Kristus".

I 2 Kor 12:14 säger aposteln: "Se, det är nu tredje gången som jag står redo att komma till eder. Och jag skall icke ligga eder till last, ty icke edert söker jag, utan eder själva." Detta är en oerhört viktig påminnelse. Vad söker Guds folk idag? Och vad söker församlingarna? Vad vill de åstadkomma och uppnå? Versen fortsätter: "Och barnen äro ju icke pliktiga att spara åt föräldrarna, utan föräldrarna åt barnen." Här talar han om att han har en väldig skuld att betala till barnen som han själv fött till liv genom evangelium. Vilken innerlighet och faderlig omsorg! Så typisk för Paulus.

Han skriver i 1 Kor. 12:23: "Och de delar av kroppen, som tyckas oss vara mindre hedersamma, dem bekläda vi med så mycket större heder; och dem som vi blygas för, dem skylä vi med så mycket större blygsamhet, under det att de andra icke behöva något sådant. Men när Gud sammanfogade kroppen av olika delar och därvid lät den ringare delen få en så mycket större heder, så skedde detta, för att söndring icke skulle uppstå i kroppen, utan alla lemmar endrättigt hava omsorg om varandra."

Hur ska denna harmoni kunna uppnås bland en samling egoister och individualister? Det är helt uteslutet. Den som vill leva som kristen måste förstå att detta är ett nådens verk, och då tarvas en överlåtelse åt Jesus Kristus.

Det var uteslutet att den typ konfrontationer som uppstod vid den dagliga utdelningen skulle kunna uppstå vid bönemötena. Det var vid matbordet den gamla världen försökte komma in, så att syskonen återgick till gammalt beteende och skapade klyftor, eftersom de ansåg sig förbigång-

na.

Problemen måste lösas, för annars hade det blivit en konflikt som skulle ha slagit sönder församlingen inifrån.

I församlingen måste syskonen komma samman och samtala igenom problemen. Det gäller att inte överge principen; inte överge Guds Ord. Alla konflikter kan lösas utifrån det Ordet säger. Det kan begås misstag, risken är uppenbar att någon blir förbisedd eller får lida. Men när omsorgen finns, då vidtar man alla åtgärder för att ställa till rätta. Detta är den nya principen. Det är lustgården. Allt annat är törne och tistel!

Istället för att bli fruktbärande grenar blir många törne och tistel på grund av omsorger och bekymmer för de materiella tingen. Paulus beskriver så underbart den gudomliga principen: "...så skedde det för att söndring icke skulle uppstå i kroppen, utan alla lemmar endrättigt hava omsorg om varandra. Om nu en lem lider, så lida alla de andra lemmarna med den; om åter en lem äras, så glädja sig alla de andra lemmarna med den. Men nu ären I Kristi kropp och hans lemmar, var och en i sin mån."

Detta öppnar ett oerhört perspektiv – att vara en del av kroppen. Att kunna kanalisera den blodström som hjärtat pumpar ut till varenda lem,

och inte vara en blodpropp som hindrar! Vara förmedlande, och så uppleva reningsprocessen i det bistånd som varje led giver. Att leva i en sådan fungerande gemenskap är det viktigaste för den kristna församlingen i den yttersta tiden.

I 2 Kor 8:1 är Jesus inte bara förebildad, men gestaltad och synliggjord i gemenskapen: "Vi vilja meddela eder, käre bröder, huru Guds nåd har verkat i Macedoniens församlingar. Fastän de hava varit prövade av svår nöd, har deras överflödande glädje, mitt under deras djupa fattigdom, så flödat över, att de av gott hjärta hava givit rikliga gåvor. Ty de hava givit ef-

ter sin förmåga, ja, över sin förmåga, och det självmant; därom kan jag vittna." Det hölls inga långa offertal här, där man måste försöka styra människor med knep och billig psykologi: "Mycket enträget både de oss om den ynnesten att få vara med om understödet åt de heliga. Och de gävo icke allenast vad vi hade hoppats, utan sig själva gävo de, först och främst åt Herren, och så åt oss, genom Guds vilja."

Är detta genomförbart i vår tid?

Kan Gud uträtta samma ting nu igenom sin församling, så att den kan stödja och hjälpa syskon på andra platser?

Den som ställer sig till Guds förfogande, får lära sig en förunderlig sak: Den helige Ande vill ge uppslag, ord och lösningar, så att komplicerade ting kan lösas på ett enkelt sätt. Anden ger ord som öppnar hjärtan och sinnen – de blir som nycklar. Anden ger dessutom frimodighet. Ett Kristi sändebud vill i allt vad han företar sig göra Guds vilja.

Herren har gett sina tjänare möjlighet att skapa förvärvskällor för att genom dem bereda medel för olika ändamål. Det är fråga om nödortfikt uppehälle till var och en. Vilken väg vill församlingen gå? Subventionsvägen eller offervägen? Det finns nu ännu en kort liten tid möjlighet till subventioner i vårt land. Men de subventionerna kommer att smälta ihop och försvinna. Hur ska de som styr vårt land agera när pengarna är slut? Det finns två saker att välja på: Ta nya utlandslån, eller reducera bidragen. För att få pengar att betala arbetslöshetsunderstöd, måste man låna i andra länder. Svenska folket lever alltså över sina tillgångar. Det är likadant med pensionerna. Kommunerna skulle ha sparat de pengar de tagit in till pensionerna. Så har inte skett, och när nu inkomsterna genom skatter blir mindre, så finns inga pengar kvar. Vad ska man ta sig till? Någon måste drabbas. Från vården inskränks bit efter bit. De sociala utgifterna måste också minska. Bostadsbidragen tas bort. Så småningom försvinner också barnbidragen och andra förmåner. Det kommer att bli svårt för många familjer.

Församlingen är en skapande kraft som kan ta itu med försörjningsproblemen på ett utomordentligt sätt, så att nådssyskonen stöder varandra och har omsorg om varandra. I församlingen får syskonen överlämna sig åt varandra. Visserligen är det långt till det nytestamentliga församlingsidealet, men inriktningen är klar och markeras i de steg som resulterat i församlings-, ar

HÄRLIGT FRÄLST!

Kassetten "Härligt frälst" som häromsistens kom ut på BMC Recording, blev avlyssnad och kommenterad i Arbetarbladet, Gävle. Larz Gustafsson, f.d. "Zluggo Pop", som enligt lokaltidningens uppgifter de flesta Gävlebor över 25 känner från popgruppen Bizex – B, sjunger ett par sånger som noteras som "trallvänlig frälsning": "Några Bizex – B vrål får vi inte från Larz på den här kassetten. Däremot två käcka visor där han sjunger solo med solsken i blick." Och med uppenbar tillgivenhet för den förr så vilde Gävlesonen, konkluderar Arbetarbladets Ulrika Nilsson: "Som den muntre profeten sa i en intervju:

– Vem har sagt att kristen musik måste vara tråkig?

Här har vi fått beviset direkt från en av Gävles vildaste slynglar genom tiderna. Mannen som slutade skrika svordomar åt vakterna på Stortorget i samma veva som han insåg att det fanns andra värden i livet. Zluggo Pop skulle höja stämningen på vilket party som helst. Även på 90-talet."

Att Larz ivrigt vittnar om sin frälsning i tal och ton, poesi och prosa, får vi på MR ständigt erfara. Se exempel även i detta nummer!

I STÄLLET FÖR ÄTTESTUPA?

I början av februari togs en ny holländsk lag, som ger läkare rätt att "hjälpa" sina patienter som vill dö, utan att det får rättsliga konsekvenser. Om en patient som lider av en dödlig sjukdom upprepade gånger har uttalat önskan att få dö, får den läkare som anser det lämpligt, gripa in med preparat eller åtgärder som avbryter livsfunktionerna. Denna lag är resultatet av tjugo års intensiv och upphettad debatt.

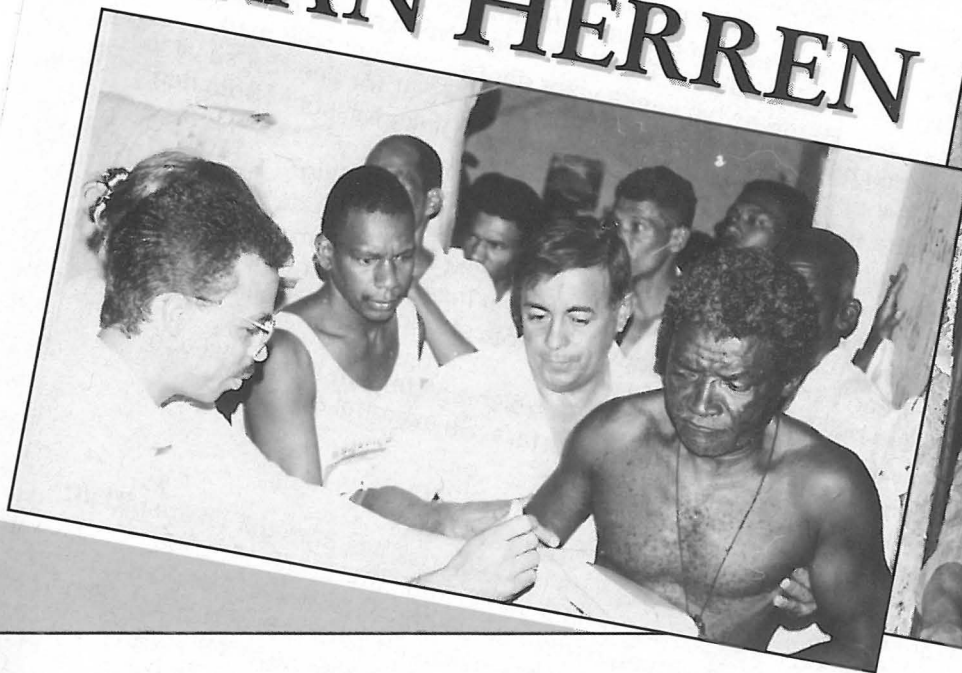
Lagen röstades genom i holländska nationalförsamlingen med 91 röster mot 45. Förutom socialdemokraterna, var det kristdemokraterna (!) som såg till att denna ödesdigra lag nu blir auktoriserad i Holland som första land i Europa. Den träder i kraft den första januari 1994. Och övriga nationer med demokrater av alla schatteringar från socialister till kristna, har fått ytterligare skäl att verka för att denna barbariska människosyn ska bli auktoriserad i flera länder som kallar sig både civiliserade och kristna.

MILJÖFÖRGIFTNING

"Morgonluft" heter ett nytt TV-program, som gör vissa stelbenta ansatser till ett godmorgonprogram med kaffe, intervjuer, dopp och livsåskådningsfrågor. När Alice Timander som premiärlejon i första programmet skulle berätta om sina gudsupplevelser, blev hon avbruten av en reklamsnutt om näsdroppar. Under programmets gång "smygittade" man på en av de texter som föreskrevs för statskyrkan nästföljande söndag. Det var apostlagärningarnas beskrivning av hur man i den urkristna församlingen hade allting gemensamt och inte kallade något av det man ägde för sitt. Pingstpastorn som ombads kommentera texten, konstaterade litet vilset att han inte ville förorda att man skulle avstå från att läsa denna text. Visst väckte programmet livsåskådningsfrågor. Men morgonluften var alarmerande infekterad av opportunistens och populismens materialistiska föroreningar. Programmet morgonluft svävar ut i etern med hjälp av karriärismens vindar. Det har en kvalmig stank av rutten kvasireligiös mixtur utan salt eller ljus. Det är beklämmande konstatera att dessa program produceras av det folk som under många år detta sekel stått utanför lägret och kämpat för evangelium som ett väckelsefolk. Åter utanför lägret!

Rapport från DOMINIKANSKA REPUBLIKEN

Vi fick ge en **JULHÄLSNING FRÅN HERREN**

FRÅN: COMUNIDAD MARANATA, SANTO DOMINGO, DOM. REP. TILL: MIDNATSROPETS LÄSARE

Nyårsafton var en upplevelse. Många inbjudna kom, "studenterna", Doris, Isaias och ett stort antal grannar med ett oräkneligt antal barn. Det var ju fest, och alla stannade till det nya året inträtt. Några gjorde någon avstickare under mötet, och en del barn somnade, men alla blev kvar till efter maten.

Berno drog upp riktlinjerna för det nya året. Doktor Doris berättade om planerna att utvidga mottagningen och sälja medicin till lägsta priser. Det krävs en hel del arrangemang för att kunna öppna en, som det heter, "botica popular". Nirssi berättade att hon var redo att gå in i skolarbete. Hon kommer troget till mötena, och är verkligen ett stöd i arbetet. Varje dag kommer hon och hälsar på, och det gör också Estelio som hälsar väldigt mycket till er alla. Har just avslutat en del inköp till Estelio och hans familj: leksaker, frukt och godis till barnen, och en del förnödenheter till familjen. Allt från en anonym syster som lämnat pengar just till detta efter att ha läst om familjen i Midnattsropet.

Så var det då förberedelserna till den "operativo" vi ska göra i fängelset. 500 portioner mat ska göras i ordning. Särskilda tallrikar med lock är inköpta för ändamålet. Frukt, en tvål, samt en traktat följer också med. Detta ska lämnas till en stängd avdelning i fängelset, där de mest utsatta bor. Eliseo är den som kan råda och övervaka, så allt kommer rätt grupp människor till godo. Isaias ställer upp med att bland annat ordna en säck ris, och han följer också med till fängelset. Estelio har lovat hjälpa till med att koka ris, etc. I kommande rapport får vi berätta mera.

"Studenterna" och senare i år även Belkys använder kontoret i stan och fortsätter att hjälpa människor som behöver juridisk rådgivning eller stöd i olika situationer.

Idag är det möte hos Flor, sjuksköterskan som hjälper till på mottagningen. Hela tiden sker små förbättringar i huset. På mottagningen kan man se ett metodiskt arbete att förbättra, för enkla och göra det bästa för patienterna.

Just nu är det uppehåll i skolan, men den 11 januari börjar den igen. Asta är inställd på att hjälpa Karin med undervisningen av de svenska barnen.

Det är i korta drag en hjärtlig hälsning från ett varmt Santo Domingo.
MARANATAHÄLSNINGAR.

Ulla Näsholm

Guds frid. Vi har nu varit i landets största fängelse - nationalfängelset i den lilla byn La Victoria, 35 km utanför Santo Domingo. På ett förunderligt sätt har vi under åren som gått åter och återigen blivit påmind om och ledda just till denna plats som i så många avseenden är att likna vid ett mänskligt helvete. Även så denna gång.

För ett antal veckor sedan, väcktes tanken över hur vi på bästa sätt ska kunna nå fram till de värst drabbade fångarna med en julkänslig fråga till vår Herre. Känt är att på denna area, byggd för 800 fångar, nu finns fler än 3500, vilka lever under de vidrigaste förhållanden. Gruppen i Comunidad Maranata härnere samlades, och tog ett beslut att under denna julhelg göra det absolut bästa vi kunde för att ge 500 av dessa fångar en stund av glädje och ljus i sitt elände. Böneämnet var presenterat, och vid samtal med hemförsamlingen konfirmerat till 100%.

Datum fastställdes till den 5 januari, dagen innan landets stora gåvodag, då alla ger varandra presenter. Ett tag undrade jag hur vi skulle lyckas med en så pass stor satsning som 500 personer, men entusiasmen som fanns hos medarbetarna var stor. Flera av grannarna ställde upp med att tillreda mat och frukt; ute på missionscentrets gård ställdes stora grytor fram och värmdes upp med kol för att koka ris och för tillagning av rysk sallad. Småkorvar, bröd och lite julgodis som tilltugg, gjorde tallriken mycket välsmakande.

Eftersom Comunidad Maranata under ett flertal år arbetat i La Victorias fängelse, var det inga som helst problem med att få tillstånd till denna satsning. Översten för fängelset öppnade alla dörrar för oss med orden: "Ni kan komma när ni vill och göra vad ni vill. Ni har vårt fulla förtroende för era insatser bland fångarna." Likaså fängelsedirektören lovade att ställa upp med organiseringen och att ta oss till precis de avdelningar vi önskade. Helt i enlighet med de böneämnena vi haft, var det nu möjligt att nå fram till just de mest lidande fångarna.

Alla förberedelser var helt och hållet på samma sätt redan av Gud gjorda, och på ett förunderligt sätt fick vi tag på de produkter vi sökte till mycket förmånliga priser. Exempelvis en tandborste och en anti-septisk tvål kostade tillsammans 2,50 Skr per enhet. Riset fick vi till skänks av en broder. Den totala kostnaden per person, uppgick till endast 7 Skr. Då är även alla omkostnader inräknade.

Tisdagen den 5 januari bar det alltså iväg i den med mat fullproppade bussen + 10 personer till La Victoria, och de kartonger som inte rymdes inne i bussen, surrades fast på taket. Väl framme vid fängelset, var det inga som helst problem med att komma in. Vi blev väl emottagna av fängelsedirektören och ett flertal av Eliseos vänner, vilka fortfarande är fångar, hjälpte till med förflyttningen av kartongerna inom området.

Första avdelningen vi kom till, kallas "Malvina", och där delar 143 interner på 3 celler. Dessa celler användes förut till bestraffning av bråkstakar, och saknar därför både elektricitet och rastgård. Väl inkomna i den mörka korridoren, hörde vi ett förfärligt oväsen från folk som började skrika och klättra på gallren i denna från besök avskärmade avdelning. Stanken av urin och smuts var mycket obehaglig där vi började packa upp våra kartonger. Första cellen öppnades, och fångar föstes ut för att bilda kö, få sin gåva, och sedan försas in igen i detta mörker där ingen solstråle når fram.

Upplevelsen var enorm att möta blickarna från dessa arma krakar och hela tiden fanns bönerna där om att denna hälsning skulle få bringa ljus i någons eller någras liv. Först en tandborste, sedan av näste man en tvål, tallriken, frukten, samt ett brev med en enkel presentation av vårt arbete. Från "Malvina" fortsatte vandringen till nästa avdelning. Där, i ett fängelse avsett för tungt kriminella personer, blev det en omtumlande upplevelse, då helt plötsligt en 14-årig pojke stod där i matkön. Åldern bekräftades av medfångar samtidigt som det sades att ett flertal minderåriga finns på avdelningen, vilket en stund senare nervöst dementerades av fängelsets major.

På nästa avdelning finns en rastgård, där vi bättre fick tillfälle till personlig kontakt. Vid varje ledig plats satt de i grupper. Några åt, andra läste brevet. För stunden upplivade till skratt, gavs det tacksamma vinkar till missionärerna. Många uttryckte sig på det sätt de kunde för att visa sin tacksamhet.

Vi vandrade vidare till nästa avdelning i detta stora fängelse; "de sjuka", vars cell på intet sätt skiljer sig från de övrigas. Där mötte oss gamla, av tunga bördor böjda män. Några med stora svårigheter att förflytta sig. Unga män, bleka och svaga, och även några som för oss verkade vara förståndshandikappade. I den dunkla belysningen kunde man se de smutsiga skumgummimadrasserna ligga ihopvikta på cementgolvet för att ge bättre plats för oss och våra kartonger. Vad vårderna av dessa sjuka människor består i, är ett stort frågetecken.

Intrycken från detta besök är många, men framför allt uppförande till fortsatta insatser för orättfärdighetens offer. Syskon! Ett innerligt tack för alla de offer och förböner som gjort det möjligt för oss att på detta sätt nå fram till 500 djupt sargade människor.

MARANATAHÄLSNINGAR med Luk. 6:30 - 36
genom Berno Widén

PREDIKAN AV
ARNE IMSEN

I Uppenbarelseboken beskrivs församlingen som Solkvinnan. Hon var i himlen, men har sin funktion på jorden. Hennes enda uppgift är att befolka himlen. Hon utsätts för satans attacker, men skyddas genom att placeras i öknen. Himmelsk härlighet och öknens isolering är solkvinnans tillvaro i tiden. Hon skonas från den väldiga strömmen; floden som går ut ifrån drakens gap och uppslukas av jorden. Den var avsedd för solkvinnan, och

skulle ha dödat henne. Det som räddar henne, är isoleringen i öknen. Jorden suger upp strömmen, och ur jorden föds det andra vildddjuret. En frukt av den anderörelse som var avsedd att besegra församlingen...

FÖRSAMLINGEN

Det som inom politiken kallas "plånboksfrågor", har fått ett allt större inflytande inom kristet tänkande. Det är ett stort svek mot Kristus som tar sig synligt uttryck i den alltmera synliga troheten mot Mamon. Ting vi tycker är så abstrakta, att vi inte får grepp om dem, tar sig konkret uttryck i vad vi registrerar med våra fem sinnen. Alla fenomen; organisationer, samfund, kyrkor; är resultatet av något som först har pågått i den osynliga världen och gestaltas i någon form av gemenskap.

Under initialtiden är man osäker. Man har ingen egen historia, och saknar stabilitet. Så småningom blir man erfaren, får jargong och rutin; utvecklar ett mönster. Man får religiösa eller profana attityder och beteenden och präglas av gruppens kriterier.

Det finns en faktor vi vanligen har svårt att förstå: Vi influeras av en ande. Bibeln talar om världens ande. Vad utövar denna ande för inflytande? Världens ande är i opposition mot allt andligt liv. Världens ande underminerar all levande tro, och ersätter den med en annan tro som angriper själva livsnerven; offerlivet och överlåtelsen

åt Herren Jesus Kristus. Man blir möjligen salvelsefull och inspirerad utan överlåtelse. Då är det världens ande som åstadkommer effekten. Om man blir glad och inspirerad utan korset; då verkar världens ande. Processen leder fram till att man ersätter verkligheten med ett sken, och börjar hata Guds kraft och älska ogudaktighetens sken. Övergången sker inte från en dag till en annan, utan det blir en process. Om man kastar en groda i hett vatten, försöker den omedelbart ta sig ut ur det varma vattnet, men om man lägger den i kallt vatten och successivt värmer upp det, ligger den kvar tills den dör. Den vänjer sig; till och med njuter av värmen – njuter sig till döds.

Avfallet har sitt typiska mönster. Ett fall sker omedelbart, men avfallet sker successivt. Det är en förfärlig process att tömma en människa som är fylld med en massa idéer som hon måste bli av med för att Gud ska kunna fylla henne med sitt liv. Många trygghetsfaktorer i vår föreställningsvärld bygger upp falska idéer och gör oss till

skalmänniskor, skenmänniskor, skådespelare. Man måste lära sig känna igen världens ande. Den accepterar allting, bara det inte leder till självlivets död. Ingen religiös akrobatik är otänkbar; karismatiska manifestationer, ockultism, mysticism. Denna förfärliga religiösa bråte har fått ingång och vunnit människornas sinnen.

Det är en nåd att slippa bära kyrkornas ok. Man får bära Jesu ok istället, och lära av honom. Det är viktigt att inte förväxla verksamhet med liv, och att vi lär oss känna igen kriterierna. I den heliga Skrift ser vi hur Gud bedömer alla former av mänskliga prestationer. Han skiljer Abel ifrån Kain. Det har väldigt litet med åsikter att göra. Det är ett djupt ingrepp i mänsklig samlevnad på det religiösa, sociala och teologiska området. Det omfattar allt. Det finns en väldig andemakt som genom hela frälsningshistorien målmedvetet har arbetat på att förvandla sanning till lögn och ljus till mörker. Den har försökt framställa död som liv; göra Gud till djävul och djävul till Gud; göra himmel till helvete och helvete till himmel.

Det verkar som om varje generation

dukar under för denna sataniska propaganda. I Uppenbarelseboken är den fullt utvecklad. Den förmår hela världen att tillbedja vilddjuret. En ohyggligt förförisk ande. Människan tycks vara totalt utan förmåga att avslöja detta. Människan måste få ett himmelskt ljus; den helige Andes uppenbarelse, för att kunna upptäcka ormasåden som kommer igen i olia skepnader. Ormen blir drake. Andra fenomen beskrivs: Paddorna, träskets djur, visar sig vara onda andar och vilddjur. Vilket djävulskt menageri! Å ena sidan råa, brutala och våldsamma. Å andra sidan obeskrivlig skönhet: Kvinnan som beskrivs med skönhet, härlighet och makt. Hon rider fram på ett vilddjur och utövar ett förödande inflytande. Det sägs att hon är moder till allt det onda på jorden. Inte bara inspiratör och initiativtagare, men urmodern som avlar döttrar med en nästan obruten kraft.

I historien träder dessa kvinnogestalter fram. Exempelvis Isabel, i konfrontation med profeten Elia på Karmel. Den som kommer i närheten av denna makt och har andens liv, blir

och gick till attack emot ondskan. De proklamerade och demonstrerade evangeliets härlighet. Människorna i deras omgivning bedömde dem som olärda män ur folket; utan akademiska meriter. Men de påmindes om att de hade varit tillsammans med Jesus.

Utvecklingen från apostolisk till apologetisk tid sker omedvetet, därigenom att förstahandsupplevelsen överförs till andra generationen som bygger upp en tradition omkring läran. Läran tränger ut livet. Uppenbarelsebudskapet går successivt förlorat, och ersätts med det akademiska försvarandet av kristendomens teser om uppståndelsen och om korset.

Till den apostoliska tiden hör apostlarna, till den apologetiska, efterapostoliska tiden hör kyrkofäderna. Apostlarna hade sin förutsättning i andens gåvor och ämbeten. Det var inte fråga om teologiska studier och akademisk kunskap, utan att äga ämbeten, ha smörjelse.

Orkar församlingen gå in i sin uppgift, så att den inte blir en grupp av

sin funktion på jorden. Hennes enda uppgift är att befolka himlen. Hon födde en son som rycktes upp till himlen. Hon utsätts för satans attacker. Hon blir bortförd och placerad i öknen. Himmelsk härlighet och öknen isolering är solkvinnans tillvaro i tiden. Hon lever i öknen, isolerad från världen, men i himmelsk härlighet. Hon är skonad från den väldiga strömmen; floden som gick ut ifrån drakens gap och uppslukades av jorden. Den var avsedd för solkvinnan, och skulle ha dödat henne. Enda sättet för henne att komma undan floden, var isoleringen i öknen. Jorden tog upp strömmen, och ur denna jord föds det andra vilddjuret. En frukt av den anderörelse som egentligen var avsedd för församlingen.

Jorden är en kontrast till havet. Havet är den upprörda mänskligheten. Jorden är den religiöst och politiskt formade och organiserade mänskligheten, vars främsta kännetecken är brist på ande. När draken utgjuter av sin ande, tar jorden med stor begärlighet emot den, och blir spiritualistisk, ockultistisk. Den får del av en överna-

ÄR FRAMTIDEN!

oerhört sargad. Det är paradoxalt att man mitt i härligheten känner sig så otillfredsställd. Mitt i all skönhet, känner man sig sårad och kränkt. Dessa enskilda individer tar form som folkgrupper och nationer. Isabel hade inflytande i Israel, och så småningom i den nutida församlingen. Den kristna församlingen måste utkämpa en oerhörd kamp mot det romerska vilddjuret och den judiska skökan. Denna kamp förs på olika sätt under historiens gång. Den leder fram till ett förfärligt resultat: Jesu korsfästelse. Det som sker nu i tiden, är inget nytt, bara en repris av det som skett under historiens gång. Den intensiva och snabba processen går mot mognad och sitt slut.

DEN APOSTOLISKA TIDEN kom först. Till den tiden härleds de heliga skrifterna: Nya Testamentet, apostlarnas och profeternas undervisning. Denna apostoliska grundval är mönsterbild. Problemet var att den apostoliska tiden under utvecklingens gång avlöstes av den apologetiska tiden.

Apostoliskt liv innebar attack – apologetiskt liv innebar försvar. Apostlatidens uppståndelsevittnen trädde fram

mer eller mindre desorienterade människor som mest frågar efter social trygghet för att överleva? Församlingen måste bli en apostolisk maktfaktor!

Med den apologetiska utvecklingen, kom kyrkofäderna. En ny församlings- och gudstjänstordning. Barndopet gjorde sin entré. Det blev en politisk nödvändighet. Det som varit typiskt för den apostoliska tiden, var Maranata – Jesus kommer. Allt som skedde, med avseende på gudstjänst- och församlingsliv, var präglad av ett mycket kort perspektiv: Jesus kommer! Det gällde att verka för att brudskaran blev fulltalig. Det stora problemet för den urkristna församlingen var att bevara Kristusbildens och Kristusnärheten.

Så fort man distanserar sig från Kristus, sker något med den andliga kvaliteten. Det sker omärkligt. Det apostoliska tillståndet övergår successivt till ett efterapostoliskt, som kännetecknas av att man har namnet om sig att leva. Bekännelsen är: Jag är rik, mig fattas intet!

Solkvinnan som var i himmelen har

turlig kraft, och föder så fram det vild-djur som kallas den falske profeten.

Paulus kom till Efesus och träffade lärjungar som var döpta med Johannes dop, men inte ens visste att anden var utgjuten. De levde i förapostolisk tid. Paulus kom med den apostoliska tidens makt och härlighet. Då föddes en församling, vars härlighet är beskriven i Efesierbrevet. I sändebreven, några årtioner senare, hade man kommit in i den efterapostoliska tiden, vars främsta kännetecken var förlusten av den första kärleken.

Många lever ett förapostoliskt liv. Fastän anden är utgjuten, vet de ingenting om det, och vet heller intet särskilt om dopets innebörd. De har en begränsad gudsbild. Paulus kom med ett fulltonigt budskap. Då sattes saker och ting på sin rätta plats.

När Apollos avlöstes av aposteln Paulus, började en ny tid i Efesus. En apostolisk församling, med apostoliska kännetecken trädde fram. I sändebreven läser vi om sju församlingar som är gyllande ljusstakar; ljus i tiden. I världen är de ljus, men längre fram i Uppenbarelseboken, ser man att församlingen har en himmelsk funktion.

Församlingens uppgift är att befolka himlen. När hon kommit in i sin eviga funktion, visar det sig att hennes största uppgift är att tillbedja Gud. Under denna tillbedjan, uppenbaras Lammets härlighet, vilket å sin sida visar att församlingen inte kan förhärligas utan Kristus. Kristus kan inte heller förhärligas utan församlingen. Därför är det viktigt att församlingen får klart för sig att hon har ett himmelskt ursprung, och att hennes uppgift i tiden är att befolka himlen, och försöka isolera sig från drakens inflytande. Välja ökenlivet. Avskildheten. Om hon inte gör det, kommer hon att bidra till den falske profetens framträdande; bli ett redskap för den falske profeten på samma sätt som världen och den oroliga mänskligheten kommer att bli ett moderssköte för det första vilddjuret.

Den fasta, ordnade mänskligheten kommer att öppna sig för den väldiga svallvågen från avgrunden som går över hela jorden. Ur detta träder det andra vilddjuret fram. Det vilddjuret kommer att förföra hela mänskligheten, så att den tillbeder Antikrist. Det tar sin konkretion när den apostoliska tiden avlösts av den apologetiska. Främsta kännetecknet för en apostolisk församling, är den rastlösa uppbrottsstämningen. Jesus kommer. Ingenting annat sysselsätter kristna som lever under apostoliskt inflytande. Inget passivt väntande; ständig beredelse, ständig överlåtelse, ständig reningsprocess. Man måste ständigt rena sig från synd och orenhet; man upplever att sådant passar inte i himlen. Man lever nära himlen; anden är så nära att man ständigt måste rena sitt sinne och samvete från döda gärningar inför Jesu tillkommelse.

Religionens frestelse är att få oss engagerade i självfrälsning, så att den första kärleken ersätts med den sekunda kärleken. Det sker en liten avvikelse; vi blir verksamhetsfrälsta istället för Kristusfrälsta. Den uppriktiga troheten mot Kristus går förlorad, och så blir vi alltmera trogna Mamon.

Man kan inte nog poängtera vikten av att predika Jesu tillkommelse. Man måste dagligen förnyas. Dagligen rena sitt sinne, höja beredskapen och vaktsamheten så att man inte blir uppfångad i något som ser bra ut, men står i vägen för det som är bäst. Allena ett är nödvändigt, sa Jesus. Den prioritering är livsviktig inför Jesu

tillkommelse.

När den apostoliska tiden tog slut, kom den revolutionära andan att avlösas av en som var reformatorisk eller evolutionistisk till sin karaktär. Visst talade man om Jesu tillkommelse, men den förkunnelsen hade fått en annan plats, och gavs så småningom en annan betydelse. I den mån gåvor och tjänster existerade, användes de inte till att uppbygga församlingen och förbereda henne för evakuering, utan för att göra henne duglig till att reformera världen,

Så småningom kom de paradisiska tankarna och känslorna att sjunka ner på ett sådant plan att man ville skapa

världen har påverkats. Om man under apostlatiden kan tala om revolution, kommer evolution in under apologeternas tid. Men i tredje, sekulariserade stadiet, är det inte fråga om vare sig det ena eller andra, utan bara att befästa makten. Det handlar om att äga den politiska makten och härska. Tidigare perioder var edeet fråga om att förbättra, men i slutliga stadiet är det fråga om att behärska. Då behöver man ha resurser som detta maktbegär kräver.

Under den apologetiska perioden fanns fortfarande en viss andlighet och vissa teologiska krav, men under den sekulariserade perioden var det

bara fråga om makt. Inte bara makt över församlingarna, utan världsherravälde.

Detta är tidlöst. Surdegen verkar. Växten blir träd. Processen går vidare, och så småningom kommer alltsammans att gå mot samma utveckling. Det upprepar sig hela tiden i olika cykler ända fram till den sista rörelsen nått målet, och tiden är inne. Vi måste lära oss känna igen de

grundläggande principerna som uppenbarade sig redan i urkristen tid. Vi får se hur detta tagit gestalt under historiens gång. Det finns ett folk som lever ett apostoliskt liv, och är på väg uppåt. De är så väsensolika, det finns ingen möjlighet att skapa någon form av ekonomiska relationer. Dessa gränser går rakt genom familjen, rakt igenom hemmen, rakt igenom äktenskap. Jesus säger: Jag har inte kommit för att sända frid, utan strid. Det beror på kvinnoäden och ormasäden.

Den som har ormasäden, och trivs med detta, sjunker ned på diskussionsplanet med världen, och har redan skapat en gemensam plattform med den. Kvinnoäden sönderkrossar ormens huvud, och fiendskap är satt mellan ormasäden och kvinnoäden. Det som kännetecknar dem som har kvinnoäden, är Jesu tillkommelse. Ingenting annat. Församlingen ska uppbyggas för att kunna fungera så att den föder, förlöser och verkar för att den heliga skaran ska bli fulltalig. Då församlingen träder in i härligheten, kommer Kristus att träda fram och ta jordens lagfart. Han är värdig att öppna bokrullen, så att man ser både insidan och utsidan av den. Sedan fortsätter Kristus och församlingen; konungen och drottningen, att utöva sitt herrevälde; hela mänskligheten går in i en ny era: tusenårsriket.

Jesus kommer. Ingenting annat sysselsätter kristna som lever under apostoliskt inflytande. Inget passivt väntande; ständig beredelse, ständig överlåtelse, ständig reningsprocess.

Tredje perioden är den sekulariserade perioden; förvärldsligandet. Vore det en vanlig förening, skulle den kunna upplösas på mycket enklare sätt. Men här handlar det om äktenskap och fortplantning. Det sägs ju klart och tydligt om Isabel: Om du inte gör bättring, ska jag komma över dig och dräpa dina barn. Ett sådant språk talar inte apologeterna. Och ännu mindre hör man det under den sekulariserade perioden. Där har nya generationer fötts under detta skökoväsende som har påverkat hela mänskligheten. Det är inte längre en isolerad företeelse, utan hela

Församlingens uppgift i tiden är att vara Kristusbärare att genom Kristus-förkunnelsen och –gestaltningen göra Honom känd, så att människor kan bli frälsta. Hennes uppgift i evigheten är att tillbedja Lammet; ge Lammet äran, och överlämna makten åt Lammet som är redo att träda fram och ta lagfarten som visar att han äger hela jorden. Denna planet av ondska och elände måste genomgå en reningsprocess som börjar med insegel som bryts; veer och basuner. Så småningom, i slutet av Uppenbarelseboken, ser vi den konstruktion som satan byggt upp för att omintetgöra Guds plan. Man ropar in i evigheten: "Halleluja, halleluja, halleluja!" Ty den stora skökan har rasat ihop. På nolltid, när himmelen avslöjar sin härlighet och bruden visar sig. Upprättelsen är ett faktum, och skökan har ingen makt längre. Hon är avslöjad när bruden träder fram. Då gäller inte hennes trollerier längre.

Detta är en kallelse till oss att rena oss från världsligheten, att rena oss från köttets alla begärelser. Börja leva ett liv i anden, så att Jesu konungsliga herravälde upprättas i oss nu. Inte söka sitt eget.

Jordens och mänsklighetens; församlingens och judafolkens framtid ligger i Jesu händer. Mycket av det vi håller på med står under apologetiskt inflytande. Vi kan inte reformera en jord som vilar under fördömlse.

Många ting måste upplösas. FN vill gripa in i Jugoslavien. De har många resurser som de skulle kunna använda, men de har ingen auktoritet, utan får nöja sig med åskådarens roll. Kriget fortsätter och människor lider. Ingen har makt och nyckel

att lösa problemen. Församlingen måste också finna sig i åskådarens roll i världen. Men detta är under en övergångstid. Det finns en som är värdig att inta jorden. Han förfogar över dess lagfart, och ska träda fram som ägare när församlingen är förhärliad.

Jesu värdighet är beroende av församlingens förhärliande. När församlingen är förhärliad ska han träda fram, och då har han bevisat att han kan; inte bara ge löften, men uppfylla dem. Församlingen ska inte vara kvar här på jorden och träta med makterna, den ska lägga ner vapnen och gå att möta Herren Jesus Kristus. När

församlingen gett honom äran ska det visa sig att alla ska få chansen att ta del av bokrullen. Änglar, storheter och mänskligheten får möjlighet att öppna bokrullen. Det vill säga, avslöja hemligheten om jorden. Inte bara med avseende på jordens framtid, utan också med avseende på dess förhållande till sin skapare. Hemligheterna på insidan och utsidan av bokrullen. Profetia blir historia. Då ska "paragraferna" som gäller jorden läsas upp, och riket upprättas. Då ska kungörelsen som verkställer Guds vrededomar gå ut från himlens verkställande myndighet. De träder fram och arresterar självaste djävulen. Detta kan inte ske så länge församlingen är på jorden. Varför är ingen värdig? Ingen utom Lammet har försoningens myndighet. Det går inte förverkliga tusenårsriket med en oförsonad mänsklighet. En process av försoning måste till. Då visar det sig att den ende som är värdig och kan försona de människor som ständigt lever i konflikt och strid med varandra, är Lammet. Tusenårsriket har sin förutsättning i försoningen. Vilka får komma till himlen? Det är inte vilka som helst; kyrkomedlemmar av alla slag, utan endast dem Lammet köpt åt Gud med sitt blod. Problemen inställer sig när frälsningen blir något annat än det bibeln säger den ska vara.

Kyrkofäderna övergav inte evangelium, men lade till det som de hämtade

grepp och värderingar. Man gav därmed dopet inte bara ny betydelse, utan en väldig myndighet. Dopet skulle utföras under värdiga former av ordinerade präster. Under apostolisk tid var det otänkbart. Då var det fråga om smörjelse. Apologeterna införde ordination och kyrkobyggnader. Den makt prästerna menar sig ha rätt till, utvecklade sig och blev befäst. I Guds namn krävde man myndighet, och erövrade så småningom också den politiska makten. En ohygglig, universell organisation, som förtrycker hela mänskligheten – i Guds namn. Ut ur denna kyrka, kom sedan de olika politiska maktblocken. Socialismen har sin upprinnelse ur denna religiösa makt, liksom också fascismen. Det är människans försök att göra sig fri från det ohyggliga ok som kyrkan utgör för mänskligheten.

Det är församlingens plikt att tala ett klart språk. Allt vårt arbete är fullständigt meningslöst, om det inte bärs upp av denna medvetenhet. Det är meningslöst om vi uppslukas av den flod som går ut ifrån drakens gap. Vi måste avskilja oss, och avskild blir man inte om man lever sitt liv utan att präglas av denna isolering. Solkvinnans natur är typisk och tydlig: Inte gemenskap med världen, utan isolering i öknen. Faller man ur denna kallelse, kommer

man att bidra till den falske profetens framträdande.

Om församlingen öppnar för den profetiska anden från Gud, kommer hon att vara informerad om vad som ska ske, och kommer också att förkunna sanningen. Världen behöver få veta sanningen, än om den inte bejakar och tar emot den. Sanningen kan föras fram uteslutande genom de profetiska

ämbeten och den profetiska myndighet som församlingen ska äga. Det stora problemet är att församlingen är rädd för det profetiska ämbetet, och därför upprepas åter och åter detta som vi ser i Uppenbarelseboken: Jesus själv står utanför. Den profetiska anden har helt och hållit drivits bort från församlingen.

I en nyligen utgiven doktorsavhandling, "Den tidiga kristna rörelsen" av Fromm, får vi veta något som kyrkan i alla tider försökt dölja. Författaren förklarar att om man studerar urkristendomen och lär av dess realiteter, så måste man konstatera att idag finns

Om församlingen öppnar för den profetiska anden från Gud, kommer hon att vara informerad om vad som ska ske, och kommer också att förkunna sanningen.

upp från olika filosofiska system och skolor. De började med sin retorik försvara och förklara, och använde de instrument som fanns tillgängliga inom olika vetenskapliga discipliner. På den apostoliska tiden fanns inget sådant. Där proklamerade man, predikade och demonstrerade Jesu närvaro, och hans tillkommelse. Det som i den apostoliska församlingen var andligt, började materialiseras. Istället för andlig sång, fick man körsång. Istället för att vara en boning för den helige Ande, byggde man kyrkor. Istället för att ge dopet den innebörd Jesus och apostlarna gav, förde man in nya be-

knappt någon urkristen församling på jorden. Kyrkan åberopar helt andra kriterier, har helt andra funktioner och kännetecken, än den i urkristen tid hade.

För det första hade man inga kyrkor och det fanns inget ordinerat prästerskap; ingen organisation som skulle kunna betraktas som samfund. Däremot fanns andliga ämbeten och gåvor som bars upp av enkla människor – inte studenter och ordinerade präster. Sin främsta funktion hade de hemma i husförsamlingarna.

Det var inte stora folkskaror i de urkristna församlingarna. Man kan med ganska stor säkerhet av bibeln fastslå att församlingen i Korint bestod av ett femtiotal syskon. Paulus var så ivrig i självvärden av dessa femtio, att han skrev två eller tre brev, där han noggrant och detaljerat beskrev församlingens karaktär, form och substans. Det mesta av det vi nu tillskriver kristendom fanns inte med. Församlingen måste återvända till sitt ursprung; också med avseende på enkelheten och hjärtligheten. Husförsamlingarna och storfamiljerna hör framtiden till!

Denna bok har inte fått något publicitet. Jag citerar: "Ett ständigt återkommande tema i rörelser av protestkaraktär med kristet förtecken har hämtats från beskrivningen av de första kristna i Apostlagärningarna. Där menar de att den ideala församlingen är beskriven. Ofta citerade texter är de som nämns från Apostlagärningarnas andra kapitel. I stora drag har det

inneburit intresse för bibelns undervisning, firande av nattvarden, bön och gemenskap. Detta är naturligtvis vad alla kyrkor haft intresse av, men i proteströrelser har sådant mest betonats i anslutning till de första kristnas livssätt."

Där har det alltså inte varit fråga om lära, utan om livsstil. Att formas av budskapet!

Författaren går väldigt långt i sin beskrivning, då han säger så här: "Enligt Pauli brev är också hem och familj ofta beskrivna som centra för gudstjänstverksamhet. Det visar att husförsamlingen inte bara existerade i Jerusalem, utan överfördes i nya områden dit kristendomen drog fram. Akvilas och Pricilas husförsamling, både i Efesus och i Rom, liksom i Korint fanns sådana exempel. Medlemmarna i husförsamlingen kunde, förutom de biologiska familjemedlemmarna, till en början vara omvända slavar, främlingar som bodde i huset, och troende i grannskapet, men utökades sannolikt vid missionsframgång. Uppdelningen i olika grupper skulle i så fall ge oss en parallell till judarna som samlades i en rad synagogor."

Författaren påpekar att det fanns ett mönster som växte fram utan någon mänsklig styrning i små husförsamlingar, vars främsta kännetecken var att de samlades, bröt bröd, läste, bad, uppbyggde varandra och utrustades för att vittna om Jesus Kristus så att

andra människor blev frälsta. Deras uppgifter var inte på något sätt att reformera och bygga, skapa institutioner eller annat. Deras uppgift var att vinna människor. Skaran skulle bli fulltalig, för Jesus kommer snart! Det var atmosfären, dominansen. Husförsamlingen var inte ett provisorium, det var en livsform, betingad av den verklighet som är den kristna församlingens kännetecken och karaktär.

Husförsamlingen kommer allt mera att träda fram som livsform för levande kristna. Kampanjhysterin är till stor skada för Guds verk. Församlingen måste lära sig vad den representerar, och våga ta korset. Det är fördärligt att förtrösta på något annat än Gud själv. Att räkna med numerär och styrka är ett förfärligt, avskyvärt och farligt avguderier, som leder till ohygglig manspilla.

Vi har nu talat om församlingens identitet och integritet. Församlingen i historien, nuet och framtiden. Församlingen är inte en sammanslutning av kreti och pleti; en organisation för inomvärldsliga intressen. Församlingen är Guds husfolk. Det konungliga prästerskapet. Församlingen är framtiden! Utan församlingen kan inte tusenårsriket upprättas. Församlingen är förutsättningen för nya himlar och en ny jord. Församlingen är förutsättningen för Kristi herravälde. Hon är en hemlighet; gömd i en öken, men snart ska det uppenbaras vem hon egentligen är! Amen.

LEDAREN...

Fortsättning från sidan 5

bets- och företagsgemenskap.

I den kristna gemenskapen bör behoven provas. Av sitt eget armod får den sedan dela med sig. Guds folk måste vakna över nödvändigheten av omfördelning av resurserna. Paulus säger: Det är inte rätt att somliga ska ha överflöd, och andra lida brist. Hur ska denna omfördelning kunna ske?

Den som frågar om Gud menade att man skulle börja med egendoms-gemenskap på pingstdagen, har inte förstått vad församlingsliv handlar om. Det som skedde på pingstdagen var ett förverkligande av skuggbilderna i Gamla Testamentet. De var förebildade i nådastolen med dess tillbehör och funktioner. Där fanns de koncentrerat i symboler; såsom Arons grönskande stav, mannat och lagen. Där har vi idealet i skuggbilder.

På pingstdagen blev dessa bilder konkret och synligt förverkligade. "Dessa höllo fast vid apostlarnas undervisning, brödragemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna". Detta var inte någon ny och radikalt förändrad dimension. Den har funnits med hela tiden.

På pingstdagen avslöjades, fullbordades och förverkligades det som om-talats sedan årtusenden tillbaka. Gudsnärvaron synliggjordes i den församling som fick en sällsamt himmelsk karaktär.

Vad kan lokalförsamlingen göra för att närma sig det bibliska idealet? Den strävar efter att med iver söka ett nytestamentligt gudstjänst- och offerliv. Vad syskonen än sysslar med, får de känna att det är en del av kallelsen och ämbetet. De samlar icke för jordiska lador, utan i himmelen. Så förvandlas den orätrådige Mamons goda, så att vi med detta kan vinna vänner i den tillkommande världen. Varje procent vi kan öka inkomsterna här, blir en möjlighet till utjämning!

Jag känner sådan glädje över att få vara med i detta skeende. Men om jag inte visste att avlöningsdagen närmar sig med hast, skulle jag inte känna mig tillfredsställd. Vi väntar inte på en prestationslön, utan en nådalön som kommer att mångmultipliceras. Den blir överväldigande; mycket mera än vad en prestationslön skulle kunna ersätta våra insatser med.

Allt som är gjort i uppriktigt kärlek

till Herren Jesus Kristus finns bokfört i himlen. Gud blir aldrig någon något skyldig.

Det som har offrats av tid och krafter; allt ett Jesu vittne har upplevt av lidanden och sorger ska lända till härlighet.

Inga subventioner har gått till Maranata, och ändå har vi kunnat avstå från hundratusentals kronor till missionen! Vi kunde ha stått i kö för att få subventioner till verksamhet och mission, men utan att utnyttja denna möjlighet, har syskonen samlat in medel att överföra till bristområden så att en utjämning kan komma till stånd.

Det gäller att ständigt leva som kallelsemedvetna budbärare; Herrens utvalda tjänare.

Genom att bedja för och stötta de olika företagen vi har, kan vi vara med och frigöra medel att skicka ut till bristområden. Låt oss räcka ut vår hand och sända vårt bröd över vatt-net, i målmedvetet Kristusarbete; uppfyllda av den helige Ande. Varje procentens inkomstökning innebär en utjämningsmöjlighet. Herren vill leda oss till rätta initiativ för att få en fungerande tross som förstår den himmelska matematiken!

JESUS SKALL KOMMA IGEN!

AV MARIA ERIKSSON

Jesus skall komma igen! Han som en gång steg ned till vår jord för att bli vår Frälsare, han skall komma igen. Han som lade sina välsignade händer på förmörkade ögon och förtvinade kroppar. Han som en dag gick med världens synder på sina skuldror och en krona av törne på sin panna att lida döden på Golgata offerhöjd. Han som på påskdagsmorgonen kom ur graven med dödens nycklar i sina händer och for till himlen för att bereda oss rum hos Fadern. Han skall komma igen. Han – den mest älskade och hatade av alla. I ära och makt skall han komma. Inte mer på fattigmans åsna, som då han red in i Jerusalem, utan på himmelens skyar nalkas han vår jord.

Hastigt som ljungelden kommer han. Öväntat som tjuven gör han sitt besök på vår planet. Inte för att ta vad som hör andra till, utan för att hämta vad som hör honom till. Krig och uppror runt omkring jorden är tecken som varslar hans ankomst. För hundra år sedan, trodde man, att ett krig skulle vara otänkbart. Men trots detta var över tre hundra millioner människor aktivt engagerade i det väldiga blodbad, som tog sin början 1939. Idag rustar världens stormakter igen febrilt. Man förfogar över förstörelsemedel, som med lätthet kan ödelägga en stor del av jorden på kort tid – kanske timmar. Trots de många och stora krig, har jordens befolkning ökat så, att det är fråga om var alla skall finna sitt dagliga bröd. Ryttaren på den svarta hästen har länge ridit omkring med vågskålen i sin hand och vägt ut sina knappa ransoner åt hungrande skaror. Om hungersnödens alla offer under de senaste 70 åren hade tagits till ett ställe, skulle åtminstone åtta sådana land som Sverige ha gjorts till en enda kyrkogård. Där skulle inte ha funnits en levande människa kvar. "I skolen få höra krigslarm och rykten om krig; sen då till, att I icke förlören besinningen, ty sådant måste komma, men därmed är ännu icke änden inne. Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra."

Jesus talar också om, att innan han

kommer tillbaka, skall evangelium vara predikat till ett vittnesbörd för alla folk. Den som läser missionens historia, kan inte undgå att lägga märke till, att det under det sista århundradet har gjorts mera för evangeliets utbredning i världen än någonsin förut. Jesu namn besjungs av negrerna i Afrikas urskogar såväl som av indianerna på andra sidan jordklotet. Men det syns som om de länder, vilka har stått öppna för evangelisk mission, börjar stängas alltmer. Måhända det lider mot den tid då hedningarna i fulltalig skara har kommit in. Kanske bröllossalen snart är full av bordsgäster. Då kan vi vänta Konungen när som helst. Han kommer för att se på gästerna. Må vi inte höra till dem som blir kastade i mörkret utanför, därför att de saknade bröllopskläder.

Det är uppenbart att vår bibel talar om Israels folk som ett tidstecken. Såsom flyttfåglarna dras mot varmare länder, så dras detta folk till det land, som gavs dem till arvedel en gång. Att läsa om hur de återfått den ena staden och byn efter den andra, är som att läsa en fortsättning av Josua bok. Ett landsflyktigt och i stort sett vapenlöst folk, ställdes mot fem väpnade nationer. Men seger beskärdes dem i striden, även om gamla bilhorn ibland var deras vapen. Det skall hända stora ting bland det folket i framtiden, och vi har all anledning att vara vakna och se vad tiden lider.

Aldrig har det förekommit sådana förföljelser mot de kristna som nu. Aldrig på så stora områden och aldrig med en sådan planmässighet. Somliga har man korsfäst och andra har man slitit sönder bit för bit. Psykologins senaste forskningsresultat och tenkikens snillrikaste uppfinningar är tagna i bruk för att systematiskt utrota Jesu bekännare. Vi må bedja för våra trosyskon, som nu är i provets heta ugn. När kommer vår tur?

"Men när I fån se allt detta, då mån I lyfta upp edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning." Vedermodan är förbud till Brudgummens ankomst. Det är mörkret före gryningen. Det är vårstormarna vi hör dånet av.

Herrens dag blir den stora skilsmäs-

sodagen. "En skall bli upptagen och en skall lämnas kvar." Nu skiljas många makar från varandra. Nu dras gränsen genom syskonskaran. Nu blir det tomt i många hem, och det blir tomt i många sängar på sjukhusen. Det kommer att gå hastigt. "I ett ögonblick", säger vår bibel. Kyrkogården, som var stillhetens boning, blir med ens såsom levande. Gravstenar vräks åt sidan, och upp ur den vigda mulden kommer de i Herren avsmunade. De som lever och hör Jesus till, och de som uppstår, får följas åt till det stora mötet i skyn.

För Jesu vänner blir det den stora mötesdagen. Främst därför att de skall få se och möta sin Frälsare. Det är bruden som skyndar i sin brudgums famn. Vid åsynen av honom, genomströmmas de troende av en sådan väldig kraft, att de blir förvandlade till både kropp och själ. De blir alla Jesus lika.

Det blir också den stora mötesdagen, därför att Guds barn då får möta varandra. Vänner som hastigt skildes, får se varandra på nytt.

Kan du se den synen? Minns du, då du lade ögonen samman på nägon du älskade? Ser du dem alla skynda till ditt möte, förklarade? Tusen

gångar skönare än du minns dem från deras bästa ögonblick här nere. Nu är alla sår läkta. Nu är alla tårar torkade av Guds hand. Nu är alla frågor besvarade, ty det finns inga töcken vid glashavet. Inga tvivel plågar pilgrimen mer, ty tron har förbytts i åskådning. Jag skall kunna gå fram till Livets bok och med egna ögon se mitt namn skrivet där. Och när jag ser in i mitt hjärta, är det lika rent som guldet, av vilket det nya Jerusalem är byggt. Jag skall kunna älska fullkomligt. Jag skall kunna glädjas fullkomligt. Jag skall kunna tjäna utan att bli trött, och jag får vara hos Herren alltid.

"Saliga äro de, som två sina kläder för att få rätt att äta av livets träd och gå in i staden genom dess portar."

Jag har velat visa dig, käre läsare, vägen som leder till den stadens port. Nu är valet lagt i din hand, och ansvaret för din själ vilar på dina skuldror

VÄLJ NU, VÄLJ JESUS!

Erövrande

Predikan av Folke Jacobsson

Den levande Gudens församling – det uttagna folket – får ständigt erövra nya områden. De går framåt och gör inbrytningar på otrons områden, tar byten från själafienden och lägger dem till Kristi kors.

Med de tolv apostlarna började en mäktig rörelse. Skaror av män och kvinnor slöt sig till församlingen. Herrens Ord utbreddes sig. Detta bevisar för oss att kampen inte är hopplös. Men man måste ständigt förbereda sig och kämpa för att inta nya områden!

Det som var från begynnelsen, det vi hava hört, det vi med egna ögon hava sett, det vi skådade och med egna händer togo på, det förkunna vi, om livets Ord tala vi. Ty livet uppenbarades, och vi hava sett det; och vi vittna där-om och förkunna för eder livet, det eviga, som var hos Fadern och uppenbarades för oss.

–Ja, det vi hava sett och hört, det förkunna vi ock för eder, på det att också I mån hava gemenskap med oss; och vi hava vår gemenskap med Fadern och med hans Son, Jesus Kristus. Och vi skriva nu detta, för att vår glädje skall bli fullkomlig. Och detta är det budskap som vi hava hört från honom, och som vi förkunna för eder, att Gud är ljus, och att intet mörker finnes i honom. (1 Joh 1:1–5)

Det är viktigt att förmedla något väsentligt, det är så många i vår tid som talar om sådant som saknar betydelse. Varje gång man sätter på radion, får man höra nyheter som verkligen inte är glada. Det handlar om krig och elände. Dessa informationer går in över oss och påverkar oss. Negativa destruktiva ting som drabbar hela världen. Ingen normal människa kan bli glad över dessa rapporter.

Vi påverkas på många olika sätt. Men mest negativt. Ifrån alla kontinenter väller nyheter in över oss. De drar människan bort från de underba-

ra sanningarna som möter oss i evangelium. Därför är det nödvändigt att vi får uppleva rening i hela vår varelse från denna smuts som griper tag i oss och ständigt bedövar och orenar oss. Gud vill möta oss, så att vi var och en individuellt får vara med om en reningsprocess, så att vi kan tänka i andra banor och utifrån detta nya tänkesätt göra de gärningar som Gud har planerat för oss att göra.

Den som tror på Gud har en underbar källa med friskt och levande vatten som renar från all synd. "Var och en som har sitt hopp till Honom, han renar sig likasom Han är ren". Om vi har smutsat ner oss, så får vi gå till Honom som ständigt har reningsmedlet i beredskap för sitt folk, så att vi på nytt får uppleva denna härliga frälsning och rening från alla förörrningar. Det finns möjlighet att bli bevarad i Jesus Kristus.

I detta liv finns inget mörker; bara ljus, härlighet och makt. Det står skrivet: "Han var full av nåd och sanning". När vi tar emot detta förunderliga evangelium som ständigt är nytt, då får vi en ny blick på Honom, och allt som vill tynga ner oss måste vika undan. Han är den enda som har makt att befria, så att vi blir verkligt levandegjorda och kan leva det nya livet.

I Apostlagärningarna talas om Guds egendomsfolk som han har tagit

ut ur detta vrånga och perversa släkte som befolkar jorden. Dessa har blivit levandegjorda och utgör kanaler för det nya livet. Var de än är, har de en uppgift: De sprider liv och oförgånglighet. De lever inte för sig själva, de älskar Jees därför att de har mött honom och fått en kallelse att vara Jesu budbärare i sin tid. Dessa människor är levande därför att de mött Livets furste. Det var detta liv som Jesus erbjöd människorna. Här finns ingen tristess, vanmakt eller religiös tradition, men gudomligt liv som spränger sig in i alla sammanhang där människor lever och rör sig.

Livet har en sådan kraft i sig, att det blir omvärdering när ljuset kommer in och uppenbarar sin makt, så att mörkret måste ge vika.

Människorna som såg lärjungarna, påminde sig att dessa hade varit med Jesus. Det nya ljuset trängde igenom. Det hade en sådan styrka, att till och med sjukdomsmakterna måste ge vika, och onda andar for ut ur kropparna under höga rop.

Gärningarna de utförde var mäktiga ting. Människor blev botade från sina sjukdomar. Den lame sprang fram och tillbaka i Sköna porten, han jublade och prisade Gud. Vid ett tillfälle fötröt det rådsherrarna att lärjungarna talade i Jesu namn. De ville förbjuda dem att ytterligare tala i namnet Jesus.

tro

Lärjungarna var ett med uppdragsgivaren, och det de sa fick konsekvenser. Jesusordet som de bar fram, skapade inte bara nytt liv i deras egna hjärtan, utan det gick vidare. Guds Ord får framgång; bryter igenom och vinner terräng.

Den levande Gudens församling – det uttagna folket, fick på detta sätt erövrade nya områden. Det är imponerande att läsa i bibeln om den erövrade tron. Det finns ett folk som går framåt; ett folk som gör inbrytningar på otrons områden; som plundrar, tar byten från själafienden, och lägger dem till Kristi kors. Med de tolv apostlarna började en mäktig rörelse.

Den växte snart till etthundratjugo, och på den första pingstdagen blev det tre tusen. Skaror av män och kvinnor slöt sig till församlingen. Det var en mäktig demonstration. Herrens Ord utbreddes sig. Detta talar om för oss att kampen inte är hopplös. Det är inte så att erövringen bara dimper ner från himlen, utan man måste förbereda sig, och kämpa för att inta nya områden.

Den levande Gudens församling har aldrig fastnat i tiden. Hon har en klar blick fäst på uppdragsgivaren, och därför innästlar hon sig inte i näringsomsorger, utan vill vara Honom till behag. Att bygga in sig i tiden är en förfärlig sak egentligen, och det upplever vi när vi vill nå andra med evangelium. Vi måste övervinna oss själva, besegra hindren och komma ut till människorna.

När man ska göra något för Jesus Kristus, måste man övervinna sig själv och ta ett steg på trons underbara väg. Han ger nödig kraft i den situation som är rådande.

Det ligger helbrädagörelse i att ta ett steg i tro; det är befriande för vår ande och kropp. Den som går åstad med den ringa kraft han har; med håg och ambition att presentera Jesus Kristus för människorna, får kraften i det ögonblick han behöver den. När vi är inträngda i ett hörn, och inte ser någon utväg, då kommer Gud med sin förnyande kraft. Då sker det under och tecken, och vi får vara med om att den ande som bor i oss är starkare än den ande som bor i världen, och vi får predika Guds Ord med genomslagskraft.

De första kristna hade ett fullständigt övertag i andens värld. Det innebar att varje mun blev tillstoppad, och människorna var tvungna att lyssna till budskapet. De hade en erövrande tro och predikade Jesus Kristus och honom såsom korsfäst. De talade inte om sig själva, men hade en levande tro på Jesus Kristus. "Jag skall vara med eder" och "Jag skall stadfästa mitt Ord", sa Jesus. "Dessa tecken skola åtfölja dem som tror på mitt namn". Det var detta som skedde, och det äger också nu rum, då vi går åstad med evangelium.

Mörkret retirerar; det drivs tillbaka, och så äger uttagningen rum. Den helige Ande arresterar människor; de ställs inför evangelii omutliga väckelsebudskap: Du måste omvända dig och tro på Gud! Budskapet tränger in och träffar samvetet, och så äger den befruktning rum som leder fram till omvändelse, syndanöd och rop efer Honom som många varit med om att korsfästa, då de ropade: Ge oss Barabas lös!

Gud vill göra oss levande, och det blir vi då vi är verksamma för Jesus. Vi kan möta människan i hennes förtvivlan, nöd och oro. Det spelar ingen roll hur du själv känner dig, gör bara det du måste göra för Jesus, så kommer Gud att bruka dig!

Vi kan inte leda andra längre än vi själva har kommit på trons väg. Kallelsen kommer att gå vidare. Det är angeläget att sprida kunskap om den Jesus som vi mött till frälsning.

Det har i alla tider varit angeläget att predika evangelium, men nu mer än någonsin, när vi ser hur avfallet dagligen tilltar, och de flesta kristna verkar ha fått munkavle. De tiger sig till döds, i stället för att vittna, tala, predika och läsa Guds Ord. Vilket ansvar det är att ha hört budskapet! Vi kommer inte undan detta ansvar. Vi måste bli ett med evangelium, så att det blir normalt att vittna; ta de tillfället Gud ger. Vi får så vid alla vatten. Den som älskar Jesus, har en längtar att se sin medmänniska frälst. Man vill att grannen skall komma hem till Gud, räddad undan den vedermöda som kommer att drabba denna planet.

Det vi ser idag av krig och nöd är bara början på den stora vedermöda som Skriften talar om skall drabba oss. Det blir en vedermöda vars like inte har förekommit alltsedan jorden och människan skapades. Det gäller att rädda dem som är på väg mot avrättningsplatsen. Rycka dem som bränder ur elden, in i Frälsarens öppna famn. För att fungera som vittnen, behöver vi få en ny blick på dem som går förlorade. Vi behöver se vad kärnan är i det kristna livet; döpta i den helige Ande och eld.

Har det andliga livet torkat in, så måste vi vara med om en upplivningsprocess. I ett andlig skeende är vi både mottagare och givare. Vi får vara med och påskynda Jesu tillkommelses dag. För att kunna gå ut till människorna med evangelium måste man ha ett andligt övertag; äga överflödslivet i Jesus Kristus. Ett Jesu vittne måste ha ett övertryck; besjålas av elden som tänder våra hjärtan så att hela vår varelse kommer i rörelse, med beredvilighetens skor på fötterna!

Vi kan inte låta bli att tala om vad vi sett och hört. Har du sett konungen i hans härlighet? Vi ska inte nöja oss med att bli som den stora hopen som samlas i sina kyrkor och följer sina ritualer; som sitter i ekorrhjulet av religiös vanmakt.

Gud vill ha ett folk som lever för honom, inte bara söndag förmiddag klockan elva. Vi ska möta människorna i vardagen. Mitt på dagen mötte Jesus kvinnan vid brunnen. "Giv mig att dricka". Det var ingen kampanj som pågick i två månader innan Jesus skulle nå denna kvinna. Nej, han mötte henne vid brunnen mitt på dagen, då det var som hetast. Där var evangelium i verksamhet!

Torget är bra att vittna på, men edet finns även andra platser. Vid busshållplatsen, i taxibilen, i gränderna där den ensamma människan går och funderar över jordlivets problem. Gå ut, sa Jesus. Det gäller att människan får sann kunskap om vem Gud är.

Lärjungarna uppfyllde hela Jerusalem med kunskap om Jesus. Det innebar att de spredde sig ut överallt, och undervisade. Saknas motivationen att gå ut till människorna, då går det trögt. Därför kommer Ordet till oss. Gud vill fylla kärlet, men det står också att vi ska överlämna oss åt honom. I Romarbrevets tolfte kapitel läser vi maningen att frambära våra kroppar åt Honom; våra öron, våra ögon och vår tid. Så att vi kan pröva vad som är Guds vilja med våra liv.

Gud vill att alla människor ska bli va frälsta och komma till kunskap om sanningen. Han behöver lärjungar som ÅR budskapet i den här tiden; som inte ägnar sig åt vad som har varit, inte heller vad som ska komma, utan lever budskapet som levande kristna i avslutningen av vår tidsålder. Säg inte att du är för ung, säg inte att du är för gammal. Gud vill använda oss alla; undantagslöst, för han har inte anseende till personen. Han ger kraft som är avmätt efter var särskild dels uppgift.

Så kan vi bli staden på bergets topp. Den kan inte döljas. Det blir uppenbart för alla att där finns ett folk som befärlar sig om att göra Guds vilja.

VAR GREN I MIG...

AV ULLA NÄSHOLM

Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är vingårdsmannen. Var gren i mig som icke bär frukt, den tager han bort; och var och en som bär frukt, den rensar han, för att den skall bära mer frukt.

–I ären redan nu rena i kraft av det ord, som jag har talat till eder. Förbliven i mig, så förbliver ock jag i eder. Såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, utan allenast om den förbliver i vinträdet, så kunnen I det ej heller, om I icke förbliven i mig.

–Jag är vinträdet, I ären grenarna. Om någon förbliver i mig, och jag i honom, så bär han frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra. Om någon icke förbliver i mig, så kastas han ut såsom en avbruten gren och förtorkas: och man samlar tillhopa sådana grenar och kastar dem i elden, och de brännas upp.

–Om I förbliven i mig, och mina ord förbli i eder, så mån I bedja om vadhelst I viljen, och det skall vederfaras eder. (Joh 15:1–7)

Det är något speciellt med de ord som Jesus själv talade. I Nya testamentet läser vi om hur han levde, vad han gjorde, vad han sade och hur han undervisade. Naturligtvis är det något alldeles särskilt för oss att läsa och ta del av detta. I de ovan citerade orden läser vi ett utdrag av

Jesu avskedstal till sina lärjungar. En del av det sista han ville säga innan han lämnade dem. Helt tydligt var det angeläget, något som Jesus särskilt ville påminna om och aktualisera.

Jesu talar om tillväxt. Om att bära frukt. Det är en process som har till förutsättning att det finns en levande organism.

–I haven icke utvalt mig, utan jag har utvalt eder; och jag har bestämt om eder att I skolen gå åstad och bära frukt, sådan frukt som bliver bestående, på det att Fadern må giva eder vadhelst I bedjen honom om i mitt namn. (Joh 15:16)

Jesus har utvalt oss att vara hans lärjungar och han menade att vi skulle växa till och bära frukt – än mer har han bestämt om oss att vi skall göra det.

Det är hans vilja att vi skall vara fruktbärande kristna. Det är inte något som man kan ta sig, eller något som man själv kan prestera eller åstadkomma. Frukten kommer ju av ett överflödsliv. Utan överflödsliv blir det ingen frukt. Kanhända blir det i vårt liv istället för frukt påhängda konstgjorda frukter eller annat, ungefär som man pryder en julgran. Men även om detta är vackert eller dekorativt kan det aldrig ge mättnad till

någon. Frukten är ju aldrig för trädet, inte heller för att beundras och beskådas. "Given I dem att äta", sa Jesus till sina lärjungar vid ett tillfälle. Då måste man ha något som kan ge liv och mättnad för någon. Tillväxt; frukt är nödvändigt för att leva det liv som Jesus kallat oss till.

I dag betyder tillväxt något annat, också den tillväxt man talar om i kristna sammanhang. Man har lagt affärsvärldens aspekter på det och hoppas på

snabb tillväxt, en utvecklingsprocess som egentligen är onormal om man ser till vad Jesus säger här. Snabba klipp, tillväxttakten ökad med konstgjorda medel är något som man ser som norm eller metod också i den kristna församlingen. Överhuvudtaget agerar församlingen ofta som om den var en del av världen. En mera välskött, finare och prydligare liten del, men dock – en del av världen. Man har anammat samma ideér och tankar och handlar politiskt. Det som gäller är att bli många, få inflytande, så man kan göra sin röst hörd och kan påverka.

Jesu talar om att förbli i honom för att bära frukt. "Ty mig förutan kunnen I intet göra", säger han också. Den väg som Jesus anvisade var en annan än vad

man hoppades och väntade sig när han kom till sitt folk. Desperat hade man väntat att få kasta av sig ockupanterna, folket och de skriftlärdade väntade Messias som de läst om i skriften och som de visste skulle komma. De väntade en politisk Messias och det fanns inget utrymme eller förståelse för en Messias som talade om ett rike som inte var av den här världen. Idag och nu är det inte annorlunda. Det är få som accepterar Jesu väg och ännu färre är de som vill eller vågar gå den. Efterföljarnas antal växer inte i takt med att människor hörsammar Jesu lära. Tillväxt är inte bara antalet människor som med olika metoder kommit samman, det är vad Guds ord verkat i den enskildes liv. Tillsammans blir det en levande församling med ordet som mönsterbild och uppehållande kraft. Vers 7 igen:

–Om I förbliven i mig, och mina ord förbliva i eder, så mån I bedja om vadhelst I viljen, och det skall vederfaras eder.

OM vi förbliver. Förbli i honom som är vinträdet, låta ordet som är Jesus Kristus förbli i oss – DÅ kan vi bedja om vad vi vill och det skall vederfaras oss, enligt Jesu löfte. Det är det inkarnade ordet, det upplevda, manifesterade som får reell betydelse, som manar oss att gå vidare också när det kolliderar med våra egna tankar eller drömmar. –Ja, vi bryta ned tankebyggnader och alla slags höga bålverk, som uppresas mot kunskapen om Gud, och vi taga alla slags tankefunder tillfånga och lägga dem under Kristi lydnad. (2 Kor 10:5)

Ordet kanske måste smula sönder våra egenhändigt konstruerade byggnadsställningar, en bräcklig plattform av egenrättfärdighet, självfrälsning eller tankar om Gud, vem han är, vad han förmår.

Den som bär frukt den rensar han. Vad innebär det för oss var och en? OM vi bär frukt, rensar han oss så att vi skall bära mer frukt. Visst vill vi bära frukt, nog är det viktigt att växa till. Den rensar han....

Den processen är inte enkel och känns inte uppbygglig. Rensa, ta bort, klippa av; sådant som känns så nödvändigt och verkar så betydelsefullt, kan det ha något med tillväxt att göra? Vad menade Jesus annars med orden i sitt avskedstal (vers 5), och hur tänker och handlar förresten en trädgårdsmästare i sitt arbete?

Utan Jesus Kristus eller utanför honom kan vi inget göra, inget som har bestående värde, något som har betydelse i evigheten. Utan att förbli i Herren Jesus Kristus blir det ingen frukt, ingen tillväxt. Men med honom, i honom, förmår vi och kan bedja om vadhelst vi vill och det skall vederfaras oss.

1992

Dikt av Larz Gustafsson

Nittonhundranittiotvå
Ekorrhjulet snurrar på
Onda cirklar nu som då
Massan myllrar, stor och grå
Utanför står några få
Det är där som jag vill stå

Lyssna till den sträng som brast
eller bara sitta fast
i en sfär av färgglad plast
Det är frågan nu som då
åttiotvå som nittiotvå

Sterotyper står på rad
Det konformas kavalkad
Vem törs kyssa havet då?
Nittonhundranittiotvå

Du som har lagt ut från land
som styr mot en annan strand
måste bli så explosiv
att du med ditt kristusliv
visar ett alternativ
Salt som massan trampat på
kan ej någonting förmå
Nittonhundranittiotvå

Vinden blåser vart den vill
Tiden den står aldrig still
Nåden är från himlen sänd
överlever varje trend

Den som ingen himmel har
söker tröst i närmsta bar
hänger sig åt det som var
flydda glans- och storhetsdar
eller drunknar kanske i
någon vacker utopi

Sextiotalets efterdyning
bådade ej någon gryning
Sjuttiotalets dekadens
kvävdes i sin glitterglans
Punken tog vår värld med storm
men blev snabbt en uniform
och dess sista, sorgsna ton
ännu en brusten illusion

Ifrån Sodom skallar ropen
genom larmet, mitt i hopen
allting är tillspillogivet
Fly från staden!
Spring för livet!

Flor de los Santos, Domikanska Republiken:

-EN PLATS ATT

TJÄNA GUD

*För två år sedan kom sjuksköterskan Flor de los Santos i kontakt med Comunidad Maranata. Hon mötte Gud, och arbetar nu varje lördag på kommunitetens läkarmottagning.
– Jag vill vara med och tjäna med vad jag kan, säger hon.*

Av Ulla Näsholm

Flor berättar om sin frälsningsupplevelse och vad den betytt för henne, de kommentarer hon mött av vänner och släktingar som inte förstår hennes steg, och tycker att hon gjort ett felaktigt val.

– De menade att "allting har ju blivit så mycket svårare för dig, sedan du blev kristen..."

Svårigheter och prövningar har kanske inte försvunnit, men Flor känner Guds närvaro och upplever hans hjälp för varje dag.

Flor kom till kommuniteten i en speciellt svår situation. Hennes man var sjuk, och utsikterna till förbättring var så gott som obefintliga. Hon berättar själv:

– Mina arbetskamrater rådde mig att söka upp kommuniteten. De trodde att de skulle kunna hjälpa mig i den svåra situation jag var. Många hade fått hjälp av Comunidad Maranata, berättade de, och trodde att kommuniteten skulle kunna stödja mig i min svåra situation.

– När jag kom till huset, var det fest. Många var samlade, man sjöng och bad. Det var en stark upplevelse för mig. Ingen kände mig och jag kunde inte just då lasta över problemen och be om ekonomisk hjälp, vilket jag tänkt och verkligen behövde.

– Trots att de yttre omständigheterna var desamma när jag gick hem, var ändå allting annorlunda och nytt. Det

var som om jag fått hjälp med allt.

Flor strålar när hon berättar om sin upplevelse. Hon har först svårt att förklara hur hon kände det, men kommer med en liknelse för att åskådliggöra sin känsla:

– Så här var det: Tänk dig att du är svettig och varm; känner dig allmänt olustig, och så öser du friskt, svalkande vatten över dig. Precis så kände jag det. Det var som ett bad som tvättade bort bekymmer och sorger, och jag kände som om allt redan hade löst sig.

Upplevelsen i kommuniteten räknar Flor som sin andliga födelse. Hon hade tro på Gud även förut, och bad ibland när hon hade det svårt, men bekände sig inte som troende. Nu börja-

de hon se Guds finger i det som hände henne. Först att hon blev frälst, och sedan i många vardagliga händelser, där Gud lade tillrätta, ledde och undervisade henne. Hon berättar om ett speciellt tillfälle, dagen efter sin frälsningsupplevelse.

– Dagen efter besöket hos Comunidad Maranata, ringde man mig från arbetet och berättade att min lönecheck var färdig, och att de skulle skicka den till mig. Det var ett påtagligt under; det händer aldrig annars att man ringe. Den anställda får själv gå många gånger och fråga efter den. Och flera av mina arbetskamrater fick ingen check alls vid den tiden.

Det låter besynnerligt, men faktum är att ibland får de statligt anställda inte ut sina löner utan stora ansträngningar. Många gånger får de vänta flera månader på sin lön, och det händer att man inte får ut den över huvud taget. För att förstå Flor, måste man ha den informationen som bakgrund.

Ganska snart började Flor hjälpa till i läkarmottagningen som kommuniteten har på lördagarna. Hon säger:

– Det var som en eld i mig, jag ville tjäna Gud, och här såg jag en möjlighet. Och konstigt nog har jag varit le-

dig varje lördag, så jag kunnat vara på mottagningen. Jag har inte gjort något för att det skulle bli så, men på något förunderligt sätt har det alltid ordnat sig.

Flor arbetar på det statliga sjukhuset; förlösning- och BB-avdelningen sedan åtta år tillbaka. När hon var femton, började hon praktisera på sjukhus, och har sedan dess ägnat sig åt att vårda människor. Till hemmet

Maranata husmöte där. Många kom in och lyssnade, och ännu fler stod försiktigt på avstånd och deltog i mötet, där särskilt sången nådde långt ut i grannskapet.

Santiago, Flors man, är ännu inte en avgjord kristen, men har sett hur tron fungerar och hur hans fru kunnat kasta alla bekymmer på sin Herre och Frälsare. Fortfarande är han sjuk och periodvis helt sängliggande. Det är

Flor som har ansvar för familjen och dess försörjning. Det finns inget skyddsnät i form av försäkringskassa eller socialhjälp i Dominikanska Republiken.

Hemmet är välkött och trevligt. De två barnen har lärt sig att hjälpa till, och det är ofta den 10-åriga dottern Angela som förbereder maten och sköter om huset; till exempel städning och diskning.

Flor avslutar:

– Det är fantastiskt att se hur Gud hjälper och leder. Jag är glad över att jag blivit en kristen och allt vad jag upplevt sedan dess. Jag är tacksam för kommuniteten där jag lärde känna Gud på ett personligt sätt; föddes på nytt och fick en plats där jag kan tjäna Gud och komma tillsammans med syskon för att tillbedja.

kommer ständigt människor som vill ha råd och hjälp, och Flor finns alltid till hands för att trösta och hjälpa.

Arbetet på sjukhuset upptar mycket av hennes tid, och det blir få möten hon kan vara med på, eftersom hon arbetar nattsift. När hon har tillfälle, inbjuder hon till möten i sitt hem. För någon vecka sedan hade Comunidad

Hjälp oss hjälpa!

- Skolarbetet
- Fängelsemissionen
- Sjukvårdsarbetet
- Evangelisationen

...är alla delar av Maranataförsamlingens missionsarbete i Dominikanska Republiken. Varje del kräver en omfattande insats; den praktiska av våra utsända missionärer och den ekonomiska av OSS TILLSAMMANS!

Varje bidrag, litet eller stort betyder mycket!

Maranataförsamlingens PostGiro 44 10 05 – 6

Om vi utnyttjar trons möjligheter kan den växa och bli större och underbarare på vår väg hemåt. Utan tro, står det, är det omöjligt att tackas Gud. Grunden och ursprunget är Guds eget ord. När människan börjar tro och utöva trons gärningar kommer hon i kontakt med oerhörda ting, eftersom Gud skapat och uppehåller allt genom sitt ord. Hela bibeln ger vittnesbörd om vad ordet är.

Predikan av
Tage
Johansson

TRONS HEMLIGHET

Något som fröjdade mitt hjärta den senaste tiden är trons möjlighet och trons hemlighet. I bibeln står det att tron är icke var mans, nej, det är dyrbara erfarenheter för individen som man kan uppleva genom ett personligt förhållande mellan Gud och människa. Tron har en grund, ett ursprung och en källa. Trons möjligheter står till buds för alla människor. Det är inte några speciella som Gud utser utan det har varit olika människor, från sköcker till konungar som har fått göra trons erfarenheter och som kommit på trons hemlighet. Trons hemlighet är för oss en underbar och fantastisk upplevelse. Ju mer man tar del av trons föremål – Jesus Kristus – ju dyrbarare blir tron.

Tron har en grund som aldrig vacklar. I allt som sker omkring oss och i det som har skett i tider som ligger bakom, inte bara här utan

I hela universum, så har den grunden varit fast. Gud uppehåller allting genom sitt ord. Tron är också en skola kan man säga. Om vi utnyttjar trons möjligheter kan den växa och bli större och underbarare på vår väg hemåt. Utan tro, står det, är det omöjligt att tackas Gud. Grunden och ursprunget är Guds eget ord. När människan börjar tro, utöva trons gärningar kommer hon därför i kontakt med oerhörda ting, eftersom Gud skapat och uppehåller allt genom sitt ord. Hela bibeln ger vittnesbörd om vad ordet är.

Paulus säger ju "låt Guds ord rikligen bo ibland eder". Johannes skriver "I begynnelsen var Ordet och Ordet var

hos Gud och Ordet var Gud" (Joh 1:1 och i vers 14: "Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss..."). Här får vi förklaringen att Ordet bodde ibland oss. Gud slog upp ett tabernakel för ordet precis som de gjorde i öknen. Jesus Kristus var det här tabernaklet för att ordet skulle uppenbaras för människorna på ett fullödigare sätt än på Gamla testamentets tid. Ordet var Gud. Gud själv uppenbarade sig. Gud har givit oss ordet för att vi ska komma i åtnjutande av honom och hans härlighet. Gud vill själv uppenbara sig i varje svag människas liv. Han har aldrig använt sig av starka människor, därför att kraften ska finnas komma från honom och inte från oss själva. Ordet är oss givet för att vi skulle få tillgång till de gudomliga underbara ting som presenteras i bibeln. Det Gud är och kan vara för oss i vår vardag i vilken situation vi än befinner oss får vi tillgång till genom ordet. Petrus skriver: "allt det som leder till liv och gudsfruktan det har Hans gudomliga makt skänkt oss genom kunskapen om honom". När vi får tag i den kunskapen har vi fått tag i allt det som leder till liv och gudsfruktan.

Jesus är ordet

Man kan omfatta detta med sin tanke, men när det blir levande genom den helige Ande då blir det ett annat perspektiv. Då blir det något som man kan ta på. Vi måste förstå att det ord som uppenbaras från Gud är något konkret. Ordet är oss nära och påtagligt. Genom Jesus

Kristus blev ordet synliggjort i människogestalt. På Gamla testamentets tid kom det på besök och hade en yttre verkan för människorna, men nu skulle det förenas med dem. Jesus var inte bara en kopia av Ordet, han var Ordet. Vi kan uppleva ordet på samma sätt. Jesus säger: "den som inte äter mitt kött och dricker mitt blod kan inte få del av mig. Det vill säga att äta hans kött och dricka hans blod, det är att förenas med honom genom Ordet.

Paulus säger: "Nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig". Denna höga bekännelse var sann hos Paulus. Det var ingen prestation av honom, utan något han tillät. Gud står för denna process om människan tillåter det ske, men han tvingar sig inte på oss. Gud vill göra detta, inte främst för vår kallelse och uppgift, utan för att få gemenskap med oss. Det är det högsta och underbaraste som kan hända. I himlen finns fullödig gemenskap, men Gud vill upprätta denna gemenskap med oss redan här i tiden. Det beror på hur långt vi vill att Kristuslivet ska uppenbaras i oss.

Jag kommer nu till en annan sida av tron, att komma in i dess erfarenheter. Detta oerhörda sker och har skett hos en minoritet bland människor. I Hebr. 11 kan vi läsa om några av dessa. De fick göra trons erfarenheter, icke på grund av att de i sig själva hade några förutsättningar, utan de gav Gud en möjlighet. Det är frågan om vilket mottagande ordet får. Vi kan ta emot det med hjärtat och inte bara med förståndet eller intellektet.

Genom hjärtats tro blir man frälst Rom 10:10. Det är frågan om ett utsäde av ordet. Det kan inte sås en kall vinterdag utan det måste värme och sol till, ett förarbete. I rätt ögonblick kommer så budskapet, det ord som frälsar. Människor tar emot ordet som man gjorde på den första pingstdagen. Alla som tog emot ordet blev frälsta, döpta och lades till församlingen. Ordet måste alltså ha ett gynnsamt mottagande, men för att göra trons erfarenheter, för att det ska bli en livsstil hos oss måste det ha konsekvenser med sig. Det är här konflikten kommer. Ska vi gå med på vad det kostar att gå trons väg? Det finns många vittnesbörd i bibeln om hur människor tog trons konsekvenser och fick uppleva fantastiska ting. Abraham t ex fick höra Gud tala och han var redo att bryta upp. I den stund han började handla fick tron liv. När Jesus kallade lärjungarna gick ordet ut till dem: "Följ mig!" När de tog det första steget trädde ordets verkan och kraft in i deras liv. Då ramlade allt omkring dem som höll dem bundna. Or-

för att övertyga människorna om vägen, men det har bara motsatt effekt. Man gör det bara krångligare för människor-na att motta det eviga livet. Men när Jesus kom upplevde man atmosfären och sa att ingen talar som han. Behovens barn kände att det var någonting från Gud. Enda förutsättningen för människan att verka är att handla i lydnad för ordet. Detta sker i proportion till vad vi har möjlighet att ta emot.

Abraham t ex hade ju inte sitt trosprov i början av sitt liv utan fick gå i trons skola. Han fick uppleva att Gud var med honom så länge han gick trons väg. När sedan Gud satte honom på prov vid hungersnöd, en situation som mänskligt sett pekade mot undergång, så var det för att Gud ville uppenbara mer av sin härlighet i Abrahams liv. För Gud är ingenting omöjligt och inte heller för den som tror. Detta ville Gud låra Israels barn under ökenvandringen. Han tänkte inte pröva "vad de gick för", utan uppenbara för dem mer av sin härlighet. De skulle ju vidare på trons väg.

En sida av trons väg ha människan väldigt svårt att acceptera och det är korset. Paulus säger att "många vandrar såsom fiender till Kristi kors", när man egentligen skulle uppleva korset som en möjlighet att komma till en underbarare erfarenhet av Guds härlighet här i tiden.

Det finns också en annan sida och det är trons liv. Det står att vi ska kämpa trons kamp. Den tro som en gång för alla blivit överlämnad åt de heliga. Det har blivit gjort på ett fullkomligt sätt. Jesus var budskapet och förvanskade det inte och han säger till sin Fader: "Jag har givit dem ditt ord". Det underbara är att apostlarna inte heller förvanskade utan stod fast vid budskapet. Paulus skriver: "jag nitälskar för eder såsom Gud nitälskar och jag har trolövat eder med Kristus för att kunna ställa fram inför honom en ren jungfru. Kristus är trons ursprung och då måste det vara apostlarnas Jesus. Det är skakande när Jesus frågar: "Skall väl människosonen finna tro här på jorden?" Det kommer att finnas religiösa aktiviteter som aldrig förr när han kommer, men ändå frågar Jesus så. Jesus menar den tro som apostlarna ägde, en tro. Detta blir en intensiv kamp för den sista generationens kristna.

Vi har mycket att lära av sändebreven. I Sardes församling hade man glidit bort ifrån ursprunget till dem: "Tänk på hur du undfick ordet, ta vara på det och gör bättring". Den skara som ska vara redo när Jesus kommer måste äga denna tro. Vi behöver hos oss igen få upprättad den Kristusbild som apostlarna hade. Vi strävar mot detta. Tidigare generationer kom en bit på väg, och så länge man utvecklas i rätt riktning, hart man en levande tro. Sardesförsamlingen hade med glädje och hänförelse tagit emot hela Kristusbild som förkunnades av apostlarna. Sedan blev det jargong. Man blev likgiltig och hade inte längre den

första kärlekens glöd.

I detta stadium levde Efesierförsamlingen. Det räcker inte med apostlarnas undervisning. Man måste leva i hängivenhet till den Kristus man får lära känna i undervisningen. Församlingen i Efesus uppmanades: "Betänk varifrån du har fallit!" Det saknades inte gärningar, men det saknades sådana GÄRNINGAR – sättet man gör dem på; med hängivelse och glöd. Budskapet till Sardes är mycket aktuellt för vår tid: "Stå upp och håll dig vaken, och styrk det som ännu är kvar." I den här församlingen fanns några som inte hade fläckt sina kläder. Hur kunde det vara möjligt, när man hade förlorat den ursprungliga Kristusbild? Det måste betyda att var och en av oss har möjlighet att uppleva det som varje sändebrev slutar med: "Den som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna". Du kan inte förlita dig på att den rätta förkunnelsen kommer genom vittnen; föreståndare och evangelister, utan du måste ha direktkontakt med den helige Ande.

Varnande exempel

Genom den helige Andes smörjelse kan du höra vad Anden säger. Och det budskapet gäller. De som inte fläckt sina kläder, hade förstått detta. Den förkunnelse de fick genom sändebrevet var ingen överraskning för dem. De levde i kontinuerlig information genom den helige Andes smörjelse. Var och en av oss har möjlighet att leva i detta förhållande. Det är mödosamt, men värt priset. Livet hänger på om du lever i smörjelsen. Du får veta hur läget är för dig själv och församlingen. Vad Anden undervisar oss, är sant, säger Johannes. Men det gäller att vaka och bedja, så man kan vara redo när Jesus kommer; att man är en brudsjäl. Det gäller ju att vi blir slutfrälsta. "Den som vinner seger, han skall bli klädd i vita kläder, och jag skall aldrig utplåna hans namn ur Livets bok. Jag skall kännas vid hans namn inför Fadern och hans änglar".

Sardesförsamlingen är för oss ett varnande exempel till lärdom. Vi har möjlighet att bevara våra kläder vita. Meningen med brevet var ju att församlingen skulle vakna upp. Man skulle ändra sitt sinne, vända sig från det tillstånd man levde i, tillbaka till det man en gång levte i. Det kan vara påfrestande att göra denna erfarenhet. Framför allt är det nödvändigt att vara vakande och bedjande. Den som håller sig informerad om sig själv och sin omgivning, är vaken. Vi måste ha något som korregerar oss. Den som sover, kan inte bli informerad. Den som är vaken, han vandrar med Gud. Enok vandrade med Gud, och rycktes upp, hem till Gud. Han är en förebild för församlingen som ska ryckas upp. Den som vill vara med om uppräckelsen, måste vandra i umgängelse med Gud, och ta emot sådan information som inte går att läsa sig till. Vi får bedja att den helige Ande verkar i våra hjärtan, och väcker oss. "Nådens helge Ande vill störa din sömn, salig är du om du vaknar." Amen.

THE

det rår på allt om man lyder det. I den stund lärjungarna tog det första steget var det inga problem längre med båten, familjen och försörjningsbördan. Det var inte vem som helst som sade: "Följ mig", nej han var ordet själv. Ska vi kunna lösa ut människor, måste ordet ha blivit kött hos oss också. Vi måste kunna säga som Petrus och Johannes: "Silver och guld har vi inte, men vad vi har, det ger vi dig, i Jesu Kristi namn stå upp och gå". I lärjungarna fanns tacksägelse för detta. Världen hungrar efter att få uppleva Guds liv. Det kan inte ske genom en människa som endast läst sig till det. Man kanske blivit frälst, men aldrig upplevt trons konsekvenser och dess verkningar i sitt liv. Endast människor kan ju gå ut och resa upp sjuka eller med makt och myndighet driva ut onda andar. Men vi måste nog erkänna att vi inte kommit så långt på trons väg som vi borde.

Motsatt effekt

Jesus var en förebild, en levande verklighet av Gud själv. Man behövde inte fundera om det här var riktigt utan ordet var uppenbarat i kött och därför hade det så stor dragningskraft. Lärjungarna stod upp på hans ord. Hade någon annan kallat dem hade det inte haft så stor verkan. Jesus sade att de gärningar han gjorde dem gjorde Fadern som bodde i honom. Han var det förmedlande redskapet, kanalen. Det är du och jag också kallade att vara. I de religiösa sammanhangen mobiliserar man allt man kan

ARBETE OCH...

Fortsättning från sidan 3

är med i kassetten "Härligt frälst", som nyss gavs ut från Bällsta Missions Center.

Folke har genom missionen i öst fått erkännande och uppmuntran för alla tunga timmar han lagt ned i snickrande, putsande, gjutande och målande på Bällsta Missionscenter, beskriver hur han upplever den andliga striden både här och där:

– Den kamp vi har i efterföljelsen är att ståndaktigt hålla fast. Motståndet vi mött, är på ett annat plan som än syskonen i Öst upplevt. Psykologisk; inte fysiskt. Om utvecklingen som nu är i Ryssland får fortgå, kommer situationen troligen att bli som här. Kamp mot falska profeter som i denna situation är mycket verksamma. Kamp mot materialismen. Det amerikanska inflytandet kommer de inte undan. Och nu, när hela det religiösa området är jungfrulig mark, så kommer mysteriereligionerna från Indien och Fjärran Östern med sitt inflytande.

Det är underbart med den lokala församlingens suveränitet och hur syskonen lever i öppen redovisning och sann gemenskap. Just nu bygger de hus och hjälper nyfrälsta att få bostäder så att de kan leva i gemenskap nära varandra.

Säger Folke, tar sina verktyg och hastar iväg till nästa uppgift.

Hälsning från Ryssland

KÄRA BRÖDER I MARANATAFÖRSAMLINGEN!

Vi hälsar er i Jesu Kristi Namn. Broder Folkes ankomst med gåvor från er församling överträffade alla förväntningar. Det är häpnadsväckande hur en sådan liten församling kan förvärva en sådan framgång i fråga om givande. Ni ger oss ett gott material att studera.

Allting som ni har sänt oss är mycket viktigt och kommer lägligt, särskilt i denna period av ekonomiska förändringar i vårt land. Ni har i själva verket givit oss fyra arbetsplatser och en mycket god utrustning.

Hela församlingen och alla församlingens ledare är mycket tacksamma för er och ber för er.

Gud välsigne er;
Med kristlig kärlek
V. Murasjkin

Isaias och Elsa Rodriguez

KÄRT ÅTERSEENDE

Maranataförsamlingen i Stockholm har fått celebret besök från Dominikanska Republiken. Det är broder Isaias Rodriguez med sin hustru Elsa, som under ett par veckor gläder oss med sin närvaro, i samband med att de besöker sonen Jonatan som är bosatt med sin familj i Sverige. Vi minns med tacksamhet sommaren 1989 då broder Isaias var här och berikade oss med sina inspirerande bibelstudier och sånger, och sina jobbnävar.

Vi kan möta broder Isaias tillsammans med sin hustru städande de väldiga trapphusen på Bällsta Missionscenter och diskande i köket. Fastän de flesta av oss behöver tolk för att göra oss förstådda på deras språk, upplever vi en djup och äkta syskongemenskap med dessa enkla syskon som under många år varit ett trofast stöd i vårt missionsarbete i Santo Domingo. I kommande nummer av MR publiceras någon av broder Isaias kärnfriska predikningar.

ÄNTLIGEN HÄR!

*Halleluja,
Halleluja!*

PILGRIMSSKOLANS
BARN SJUNGER

17

sånger
inspelade på
Bällsta Mis-
sions Center
med skol- och
förskolebarn
från
Pilgrimsskolan!

60:-

(Endast på kassett)

Beställ från
Bällsta MissionsCenter
Box 201 34
161 02 Bromma
08 - 627 55 55

PRENUMERERA
PÅ

Månadens
KASSETT

Bällsta MissionsCenter

- VÄCKELSEMÖTEN
- BIBELSTUDIUM
- ANDLIG SÅNG
OCH MUSIK

250:-/år

12 KASSETTER

JANUARI

Hans Lindelöw undervisar om

OBADJA

Bällsta MissionsCenter
Box 201 34
161 02 Bromma

Planera för

SOMMAR KONFERENSEN 17 - 25 JULI '93

...på Humlegården, Latorp

Vägen Tillbaka

Högtiden var över. Återresan påbörjades i glädjens och gemenskapens tecken. Man samtalade om upplevelser och erfarenheter som gjorts under alla de härliga högtidsdagarna.

Ingen saknade honom. Det var inte så att man var likgiltig för honom, givetvis inte, han hörde ju till familjen. Men det var så självklart att han skulle vara hos dem, så man lade inte ens märke till förändringen. När man upptäckte att han faktiskt inte var där, kände man fortfarande ingen oro. Alla de andra var ju där. Ressällskapet var intakt. Ingen anledning till panik alltså. Josef och Maria menade, att deras tolvåring säkert fanns någonstans hos medresenärerna och man sökte efter honom där.

En hel dag letade man bland vänner och bekanta, men fann honom inte! Nu var ögonblicket inne då situationen måste omprövas. Sanningen stod klar; han var inte med bland dem! Tryggheten rämnade, gemenskapen miste sin betydelse, glädjen visade sig innehållslös. Jesus var inte där!

Då vände man tillbaka. Det blev en tung vandring. Det är aldrig lätt att gå tillbaka, allra minst om stegen tyngs av den djupaste oro, känslor av skuld och misslyckanden. Men det var nödvändigt. Det enda betydelsefulla var att återfinna Jesus.

Förundrade fann de honom. Det nonchalanta antagandet och den falska förhoppningen fick ge plats för en sann visshet.

Min vän, var är Jesus i ditt liv? Tro aldrig att det duger om han är med i ditt resällskap, i din umgängeskrets eller din församling! Kanske är han inte ens där, och om han är det, så räcker det inte för dig. Han måste bli din. Din upplevelse och din privata egendom. Din visshet, din frid och din Frälsare.

Ressällskapets gemenskap kan bli din undergång. Jesu gemenskap blir din himmel.

Vägen till honom heter "tillbaka".

Att vända om blir din salighet.

MÄRTA BERG STRÖMMARE

Jag önskar ☐ Få Midnattsropet GRATIS tillsänt ☐ Ändra min adress

☐ Stödprenumerera med kr
(Inbetalas på postgiro 48 64 65 - 8)

Ny adress (vid adressändring):

Namn: _____

Namn: _____

Bostad: _____

Bostad: _____

Postnr: _____

Postnr: _____

Adress: _____

Adress: _____

Tel: _____

Tel: _____

Sänd kupongen till MIDNATTSROPET, Box 20134, 161 02 BROMMA